

Plus
 Meinde ja peinde
 Lõbu
 laulik

Kus on Laulu-Mihkli,
 Plue ja Wana kandli
 ja kõige wanema ja
 uuema kirjaniikude
 uuemad ja praegusel
 ajal lausetawad laulusid
 ülesse pandud.

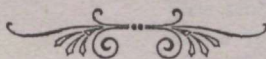

Ius

Heinde ja peinde

Lõbu=laulik

**Ius on Lauu-Mihkli, Uue ja Wana kandle
ja kõige wanema ja unema kirjanikkude
unemad ja praegusel ajal lauletawad laulud
ülesse pandud.**

Tallinnas,

Trükitud G. Tuisu raamatukaupluse kulusiga.

Trüftitub J. Kõrw'i trüftilojas.

1. Saatusse wangis.

Ema rinnal wäeti,
Silmis läitis wesi,
Pehmelt sülle wöeti,
Õrnalt mängis läsi.
Küll warjatakse,
Ja karjatakse,
Et miski häda
Ei puutuks teda.

Kas ma wõisin aimata;
Oma tulewiku,
Et mind wõetaks laimata,
Auu ja elu rikku . . .
Kui praegin sülest,
Siis elu tulest
Ma läisin läbi,
Kas auu eht häbi!

Peats need ema hoolsad läed
Surmani mind kandma;
Ei siis saaksid wõerad wäed,
Kõikluses mind tundma.
Waid asi muudab,
Laps ise suudab —
Ei warja läsi,
Waid astu isi!

Neiu põlwe maitseada
Polnud õnn — see kadus!
Wanemate kaitseada,
Elasin ma kodus.
Ei armu tuli,
Mis teistel oli,
Mu rinda puul'nud,
Mind teisels muutnud.

Tulgu kurbtus, wiletus,
Wanadus eht mure,
Lapsepõlwe mälestus,
Elades ei sure.
Ja ema süles,
Silm rõõmust põles,
Kust sain see mõtte:
Mis tuleb ette?

Siis kui teistel rõõmus rind,
Peiu wastu tuljub,
Wöeti mind ja weeti mind;
Kii et jüda raskub.
Ei armu wäed —
Waid külmad läed,
Mind kinni püüdsid,
Ja omal hoidsid.

Kes mult küsis; kas mull arm? Ma pidin ast'ma,
 Kellel pidin lootma? Ja lohtus lootma.
 Kui ei lä'e — siis witsa hirm Wastaliste kawal püüd,
 Sundis ette ast'ma. Wiimati läks nurja. —
 Kui waras wangist, Testament ei kandnud süüd,
 Mind kisti jängist; Ei ma kartnud kurja . . .
 Kas tee mis tahte, Sain mehe toha,
 Meid pandi ühte . . . Ja tema raha. —
 Wang, kes surma kohtu all, Kõik oli waga — —
 Kurjast tööst tal lahju; Sain hinge taga . . .
 Waitfelt weeti mind kui tall'; Rahwal tõusis hirmus jutt:
 Kannatuse ahju. Mees saand jurma rohtu!
 Mul filmad kirjud — Wastalistel libe rutt
 Ja surma warjud, Kaebasid mind kohtu.
 Mu ümber piirsid, Mind soow'sid rauda —
 Mind kaugelt luur'sid. Ja mehe hauda,
 Siiski wähe trööstimist, Mad tahtsid waata,
 Leidfin mehe kaisus. Mind hukka saata . . .
 Mõtlesin, mis on mul sest, Suured lohtud, politseid,
 Etu on kõik raiskus! — Surnu aeda jõudsid.
 Nast aastalt harjus, Tee nüüd, mis sa teha wõid, —
 Meilt kadus kurjus, Mehe hauda nõudsid.
 Ja pitka puhu, Ma näitsin toha,
 Sain jälle rahu . . . Kus tema teha.
 Dige kohtumõistija Mind naersid rahwad,
 Käänis teise lehe; Kõik rikkad, tehwad.
 Mitmest waewast peastija, Haud küll lahti kaewati,
 Wõttis minu mehe. Surnu wõeti üles;
 Surm tuleb appi. Asjata mind waewati —
 Ja wõtab noppi; Süda rindus põles.
 Ta käes on wõtmed, Ma püüdsin näita,
 Mis peastab mitmed. Et olen süüta . . .
 Jälle olin üksik linn, Kõik oli tühi!
 Alles noores eas . . . Seal puudus rohi.
 Minult isa laijes mind, Surnu lasti tagasi,
 Pärivate seas. Oma rahu paita.
 Nüüd kadus nali, Puhla jälle waguasi,
 Kui lohus tuli — Ei sind ükski lõita! —

Ei kestnud kaua,
Kui selle hana,
Weel wõeti lahti,
Et unest wõhti.

Lõikamisel weider hais,
Seal ei olnud mina.
Burgid pandi hais'wad täis,
Muud kui hoia nina!
Müüd leiti arsti,
Kes tunneb warsti;
Kas surma rohi,
Siis asjal põhi...?

Teine haud, mis kõrwal just,
Jälle lahti wõeti,
Teadmata, et tuhuhüüsi
Dige furnu maeti.
Ja kolmat lorda,
Said kaew'jad murda,

Kirst oli näha,
Mis jälle teha? —

Jälle uudist — ja mis uus,
Mis ei ole olnud:
Surnul näha habe suus,
Haudas habe tulnud.
Du siiski harwad,
Tal mustad karwad
Du siiski näul,
Kui imeteol . . .

Arwataks, et mulla sees
Iga asi tärlab.
Mis sa külwad iganes,
Loodud jõuga ärlab.
Du siiski ime,
Kust sai see seeme?
Kas wanast tüwist,
Eht päris sawist? — —

2. Wiimane lahkumine.

Mu kõige kallim, mina jätan
Sul wiimseks lahkumiseks lätt,
Su rinna najal mina nutan
Nii kaua kui weel filmis wett.

Mitkspärast mürdsid oma truudust
Mitkspärast jättsid sina mind?
Mis oli mul, ehk sinul puudust?
Kas ma ei armastanud sind?

Sest noorest põlwest saadik ammu,
Sind nähes, tõusis, wajuks rind:
Sa juhtisid mu elu sammu,
Sul ainult ohwerdasin end.

Mu elu, mis ma siamaale,
Kord lurb, lord rõõmus elasin,
Siis ilka sinu rinna na'ale —
Seal südant tühjaks walasin.

Kas võib see süda külmaks jääda,
Mis nõnda kaua armastand?

Sa mõtle, mis on läinud mööda,
Kas sa sest rõõmu küll ei saand?

Need lohad, kus me' lahelesi,
Kas mäletad? weel läsi käes,
Ei jõua rääki! filmis wesi,
Ja süda see mul lõhleb sees.

Ma annaks kõik, mis hinge taga,
Kui end weel wõidak miskil teel,
Sest tõest su sees ei päris maga,
Üks säde wist seal õögub weel.

Oh ütle süüd! oh ütle wiga!
Mitspäraast jätsid sina mind?
Mul lubasid kõik elu-iga,
Mul truuwist lubasid ja end.

Nüüd minu filmi wõeralt waatab,
Su pill on külm, kui talwel jää,
Sa wiimast lahkumist weel ootad,
Siis rahu sul, kui mind ei näe . . .

See aeg, mis armus saatsin mööda,
Täis õnne, rõõmu, rahulist;
Ma seega wõin küll rahul jääda,
Teist armu pole waja wist.

Ei siin maailmas mina enam
Üht teist weel armastama saa,
Kas olgu ta see lõige lenam —
Sest ikka meeles seisad sa.

Weel palun sinult wiimast andi,
Kui minu hauast mööda lä'ed, | |
Kas wõiks sa seal üht waitist tundi,
Eht wõiksid? Kui sa seisma jäed!

Eht otsid wälja wiimast tilka —
Üht' pisart ikka kolkku saad?
Las' kukku hana lille hulka,
Mind seega haudas auustad! . . .

3. Armsamale.

Kui esimest kord nägin sind,
 Kii pea tulsus minu rind.
 Mu meel läks palju lahlemaks,
 Mu süda palju rõõmsamaks.

Su eluviisid, lombed, teod,
 Mu meele jäid kui unenäud;
 Reed nüüd ka mind veel waewavad,
 Kui näen sind wahel löndiwad.

Kui minuga wast kõneled,
 Eht ühe lahke näu teed,
 Siis wälgu lombel hirmsaste
 See läib mul läbi südame.

Kõik puud ja põesad, mets ja maa,
 Sind wõitwad meelde tuleta,
 Ei kau sa mu südamest,
 Ei minu meelest, mõtetest.

Ei pease mina sinu käest,
 Ei looduse, ei omast wäest,
 Sest loomulik ja wägew sund,
 Mul seisab mõttes iga tund.

Weel tõusets arm mul kõrgemaks,
 Ja waimu film lä'ets ergemaks.
 Kui sa mul hellalt annaks läe, —
 Mul lahsti teeks see südame.

4. Pauline.

Pauline, kuis tulsus mu süda,
 Kuis weri keeb rängast mu jees,
 Kas mäletad aega weel seda,
 Kus wandusid sina mu ees?

Mu läe oma kätte sa wõitsid,
 See oli just uulitsa peal,

Sa langesid mu rinnal' ja nutsid —
Ja nutuga wärikses heal . . .

Sinu laugebel laenetas meri,
Ja nägu läks lahvatumaks,
Sina hüüdsid: oh armas, mu weri
Sinu järele igatsjeb ta!

Siis lubasid maha ja jätta,
Oma endist, nii toledat süüd,
Ja mulle ta armastust näita —
Kas oled jeda pidanud nüüd? . . .

Kaks pimedus kattis maad ilma
Kui kurbtuses lahkusin su'lt —
Ei paisnud ja enam mu silma,
Kui tagasi waatasin just.

Kuu saatusel sammusin mõttes,
Mind ootas pitl reisitee eel . . .
Üks häelele taja mull' ütles:
Sinu neiu saab elfina weel! —

Kõit wõeramaa uhkus ja ilu
Ei wõinud mind rõõmustada,
Minu südamest armastud neiu,
Minu mõtetes wiibisid ja . . .

Nüüd jälle ma Gestimaa pinnal,
Ja rõõmus on jälle mu meel,
Ja hingada, neiu su rinnal
Ma igatsjen lõpmata weel.

Kus jäenud on nüüd sinu luba,
Miks püüdsid mind petta nii ja?
Nüüd minust wõid olla ta waba.
Ei enam sind armastama saa!

Kuid sala weel leinan sind taga,
Seni, kui külmaiks lä'eb mu rind.
Sina olid mul armas, lord wäga,
Weel kaua saan leinama sind.

(Daulu Mõhkel.)

5. Selge armastus.

Ei puu, ei tule süsi,
 Wõi nõnda põleta,
 Kui armastus, mis tõsi,
 Ja teistel teadmata.

Ei roos, ei lill, ei õied,
 Wõi nõnda õitseda,
 Kui armastuse kõied,
 Mind wõtwad sibuda.

Sa wõits üht peegelt wõtta,
 Kui oled uskmata;
 Mu südamesse jätta,
 Sealt wõits ja waadata.

Ei nalja mul ei ole,
 Ei pettust, lawalust.
 Ei muud mul meelbe tule,
 Kui selget armastust.

(Pawlu Mihkel).

6. Ekstnuud neiu.

Noorelt mängis ema süles,
 Taewaliku rõõmu sees
 Tütarlaps, kui lastwis üles,
 Siiski ema filmad wees.

Rõõmuga ta elu algas,
 Ema hoidis hoolsaSte.
 Silmawett sai selle palgats,
 Nüüd ta ohtab raskestest:

„Oh, mu laps, mis saan sest kasu,
 Et ma olen ilmas siin.

See on raske, sa ei usu,
 See on mul üks waew ja piin.“

„Kallis ema, küll ma usun,
 Et on waew sul südames.
 Kurjaga ju heldust tasun,
 Patu-unes magades.

Olin alles noor ja ilus,
 Elu õnn läis minuga.
 Tõesti ma ütlen: see on walus,
 Kes end ritub patuga.

Noormees minu õnne tallas,
 Jalge alla korraga.
 Muu ja ilu laial pillas,
 Nüüd on häbi murega.

Betis mees, mis said sest abi?
 Mis said sina kasu sest?
 Tegid endal ka veel häbi;
 Mis said kasu sõprusest?

Andsin ennast sinu kätte,
 Olin sõber sinuga.
 Ei ma waatnud enda ette,
 Nüüd ma õhkan waluga.

Olets ja mu elu wõtnud,
 Kui ma olin puhas weel;
 Oled nüüd mu hinge tapnud,
 Sest lä'eb segaselt mu meel.

Noormees, ja mu hinge rõwel,
 Kas sa mõtled selle peal?
 Sind ka wõidab surma-ingel,
 Kohut mõistab Iha heal.

Wanemad on suurel mures,
 Nende laps on kadunud.
 See ei unu nendel surres.
 Et ma olen elfinud.

Röömuga ma puhkaks hauas,
 Kus on rahu igawest.
 Sest seal külmas hana mullas,
 Raub kurbtus südamest.

Dotaks tundi, ülestõusmist,
 Kohtumõistmist Issandast;
 Ehk ma saaks weel andeksandmist,
 Ehk ta peastab oma last.

„Tütarlapsed, kes kõik näete,
 Kuidas minu saatus läib.
 Auust ja ilust ilma jäete,
 Kui üks samm teid kõrwa wiib.“

(Laulu Mõhk).

7. Siinifilm.

Kord seisis üks siinifilm kurvalt mu ees,
 Ei olnud nad kuivad, ei olnud nad wees,
 Seal paistis üks sära, üks päewade tõus.
 Ma sain ta just aru, et filmad mu nõuus.

Ma hoidsin end kõrwa ta filmade eest,
 Mis sala wast sidunud mõndagi meest.
 Oh süski ma naersin; kuis võib mind üks film,
 Siin ilmas, siis võita, kui näitan end külm.

Mii elasin rahulist nädalat kuus,
 Kõik lõne ja asi see oli meil uus.
 Siis leidsin ma lõidetud mõtet ja meelt,
 Need filmad mind wedanud kõrwa mu teelt.

Täis ehmatust, walu, kui aru sest sain.
 Ja temale wiimaks ta teadust sest tõin.
 Oh häda! oh häda! mis saab wiimaks meist,
 Sest elades omaks ei saa teine teist.

Need sõnad on kõrged, mis lahutab meid,
 Ei jõua ma kuidagi lõhtuda neid.
 Kes lõhub need seinad, kes purustab mäed,
 Et surmani tанда sind võitfid mu läed.

Wast langeb kui rahe, üks pisara hoog,
 See on weel mu hingel see wiimane roog.
 Sest muidu ei sula see jäätuse kord,
 Kui filmad ei woola, ei lau see murd.

Kes tõi sind mu ette, kes juhtis meil teed?
 Et lang'sin su kätte, nii kuidas nüüd näed.
 Oh saatud, ma kaeban sind lohtusse tõest,
 Seal wastad sa wistist su tegude eest.

Peaks võima sa sundi, ma põgeneks tõest;
 Et rahul wõin kõndi, kui eemal sest wäest.
 Sest ligidal kuuleb su healt minu kõrw,
 See rammestab waimu, ta närtfib mu närw.

Eht seihaks weel saatuses imelik tee,
 Kes aitaks mind üle seina ja mäe?
 Oh kallile, wiimaks eht leiad sa nõuu?
 Sest asi läib üle mu mõtte ja jõuu.

Eh! ligibal, kaugel ma rahvast küll tean,
 Ei leia üht hinge, kel rääkima pean.
 Sest haledast laebats ka liivid ja puud,
 Mu saatuse üle, kui oleks neil suud.

Ma annaks sul lahkudes lätt ja ka suud,
 Sels tunnits ei ulata inimlil jõud;
 Sest wesi saab otja mul filmade seest,
 See annab mu mõtetest tunnistust tõest.

Eh! leian üht hinge, kes armastab mind,
 Seal juurdes ei tiial ma unusta find.
 Eh! lubab küll armastust temal mu suu.
 Seal juures on süda weel sinule truu. —

(Laulu Mihkel).

8. Lina kolkija.

Kas tunned ja üht peremeest,
 Kelle pärast on suur wõimus?
 Ma kostan ka weel teiste eest,
 Sest ma ju wihtlan tuimust!

Ma pole keelte tõlkija,
 Ei tunne ka mis aabits;
 Waid kehwa lina kolkija —
 Mu pärast wänt ja roobits!

Ei ole ma üks unimüts,
 Kell' raha nälg on wali, —
 Mul aurab laual liha päts,
 Kui seinä kell lööb neli . . .

Kes kannab siidi, sammetit,
 Ja täidab oma lõhtu;
 Ei waheta ma ametit,
 Mul söök on magus õhtu,
 Üks „herra“ ei wõi elades;

Ei parfilegi minna,
 Ta kardab suitsu hirmsaste,
 Ja sureb tõest ka sinna!

Kas olgu päewal, eh! ka õöl,
 Ma töötan mustas tarres.

Mul igapäew priitahtlik töö,
 „Saks“ minu ees kui wares!
 Kui mõnikord on hirmus ilm,
 Mis on mul sellest kahju;
 Ja teinekord nii wali külm,
 Siis tütin tarre, ahju.

Kui sunnib keegi peremees
 Mind üleliiga tööle,
 Siis reisib wälja kotimees,
 Ja paneb roobits wõõle . . .

Kui tahan, wõtan priiuse,
 Ja nihutan end kõrtsi,
 Seal wisktan kortli nāusse,
 Ei minu meel siis nārtsi!

Baruski, panemetski,
 Tat puudet ja sestoi!
 Siis algab tants lasatski,
 Kas läpakil ehl püsti!

Kord juhtus mul see ime auu;
 Siin oma rahwa seas, —
 See läis küll wāhe üle jõuu,
 See oli neile wihas.

Ma märkasin et peremees,
 Eõõb igas jõõgis liha,
 Ja minul paljad lapstad ees,
 Siis tõusis mulle wiha.

Küüd igatord kui mahti sain,
 Kui keegi mind ei näinud,
 Ma lausil keeru ümber löin —
 Waat' mis kõil poisjs saab teinud.

Küüd mina illa kosusin,
 Ja peremees jäi lāngu.
 Ma nõnda temal tasusin —
 Ei ta saand liha, tangu.

Ei wõinud mina aimata,
 Mis tuleb selle järel . . .
 Ma mõtlesin: las' lārwata!
 See paras tema kerel!

9. *Rimbatus.*

Mul tuli kiri Tallinnast,
Mis sõber saatis mulle;
Et ruttu tulla usinast:
Hea koha soovin sulle!

Ma jätsin seekord orjuse,
Ja priiust endal wõtsin;
Siis panin riided pakisse,
Ja Tallinnasse tõtsin.

Kui mina Tallinnasse sain,
Siis palki trahteri jätsin.
Kaks pudel õlut ära jõin,
Ja sõbra juurde tõtsin.

Ei olnud sõbra enam seal,
Ta Peterburgis juba.
Kaks päewa teine koha peal —
Mul polnud enam luba . . .

Ei aidanud nüüd kavalus,
Kaks päewa kandsin kiwa;
Siis lõppes jälle teenistus —
Ma kaotasin leiwa!

Siis wõtsin pakist wiituli,
Ja lootsin sellest abi!
Ma ütlesin: mars! edasi!
Ja läisin: trahtrid läbi.

Siis mängisin ma wiitlit,
Triianglit ühes ligi,
Ball seisis trahtri ritulil —
Mu palgeid kattis higi.

Siis waske ja ka hõbedat,
Mul waewapalgaks anti;
Ja pärast papri lupataid,
Mul rinna taastu panti.

Kolm päewa nõnda teenisin just,
Ja Pärnu sõita lootsin.
Ei tulnud kohe woorimees,
Siis mitu päewa ootisin.

Kui tuli üksford voorimees,
 Siis puudus jälle raha.
 Mul häbi ütelda ta ees —
 Ma mõtlesin: mis teha?
 Ei aitanud mul mistit muud,
 Kuid kump'sin jälle jala;
 Ma terja kombel täitsin suud,
 Sain söögiks mõne pala . . .
 Kui viimaks jõudsin sibile,
 Seal roobits pandi wõble —
 Ja jälle, jälle tubliste,
 Lõin ennast lina tööble.

(Saulu Mõhkli uus ja wana kannel.)

10. Hellad willed.

Hellad willed, astkem kottu
 Lustipidu laua ümber,
 Tõsttem kannud, tõsttem toobid,
 Lastem priiust elada.

Lapsepõlwe ladus lootus,
 Mis me' laisus enne kaswis
 Mängimisel pehmel murul:
 Arta jälle ülesse.

Laena julgust, laena jõudu
 Targa tööde toimetusel,
 Wahwasta ja meie waimu
 Õnnistusel isamaal!

Tõsttem klaasid, tõsttem toobid
 Kende mee2te auuks ja õnneks,
 Kes on tähtsa tegudega
 Eesti põlwe parandanud.

Hellad willed, joogem jälle
 Reile helbeil' emadele,
 Kes on landnud kangeid poegi,
 Raunid tütreid liigutanud.

Joogem noortel' nõiudele
 Pühendades klaasid toobid,

Rübart keerutelles kõrgest':

Geesti neiud elagu!

Täitkem toobid ääre tafa,
Andkem ohwrid Geesti mullal,
Mis on muistsel ajal joonud
Wahwa Geesti meeste werd.

Soogem rõõmsast jälle, wennad,
Geest weel elab Geesti sugu,
Kaswateleb langeid poegi. —
Geesti sugu elagu.

Dr. W. Weste.

11. Olgem rõõmsad.

Olgem rõõmsad rutuga,
Rõõmu aeg lä'eb mööda,
Pea kantats' nutuga
Mõnda meiteft hauda.
Meie päewad tõttawad,
Mured tulla ruttawad;
On kord lilled õitsemas,
Olgem nobed noppimas!

Rõõm ja turbtus mõlemad
Lennata küll mõisi'wad,
Kui nad lähwad, tulewad,
Kaduwad ehk jäewad.
Murel kiire tulessa,
Rõõmul tiiwad lahtuda:
Oled noor, siis rõõmuستا,
Sijjem jõuad õhlada!

Kus jäid meie wanemad?
Mulla Madis teab.
Sellest lapsed nägewad:
Surm kõik hauda weab.
Olgem rõõmsad rutusti,
Surm võib tulla hälisti!
Meil on kallid terwis lääes,
Õiskogem nüüd rõõmu wäes!

J. W. Jannsen.

12. Mõrsja rõõm.

(Rahwa laul.)

Tilla, tilla, nüüd ma tean
 Ja ta omaft lugu pean,
 Nüüd ma saan ta seda näha,
 Et mul pandaks' tanu päha,
 Nüüd ma seisjan peiu ees,
 Suure lusti, rõõmu sees,
 Nüüd see aeg ta tulla jõudis,
 Et mind peigmees ära nõudis
 Sinna, kus ta elumaja
 Ja mind tarwitufeks waja.
 Ole rõõmus nüüd, mu süda,
 Peigu mina tunnen wäga,
 Tema arm ei ole leige,
 See läib minul üle kõige;
 Ditses elan tema kõrwal
 Ja ta sõites saani sõrwal
 Olen ustaw selle üle,
 Mis tema rääkis, pole wale,
 Mis tema andis, see on täes —
 Hüppa, süda, rõõmu wäes.
 Pandid seiswad kirstu sees
 Lutsi Mats on minu mees.
 Sõnad, mis ma tema suust
 Kuulsin, läiwad läbi luust.
 Kõik mu meel ja mõte põles,
 Armus tõusis puna pales.
 Seft et pruudi nime kannan,
 Ennast tema omaks annan.
 Lutsi Mats see mind ju teab,
 Et ta minuft lugu peab.
 Seda olen sage'ft näinud.
 Kui ta mu'ga nalja teinud,
 Mitu kord mind kõrwast nokkis,
 Tatjaid mulle pähe toppis.
 Eks mu mõistus tundnud ära,
 Kui läis tema wara, hilja!

Itta minu järel kõndis,
 Mind ta oma ligi püüdis.
 Ja mind itta nõudis näha,
 Minu meelt ta rõõmsaks teha.
 Elan nüüd ja olen rõõmus
 Armus, ning ta tõe waimus
 Saadan torda oma asjad,
 Dotan kunni jõudwad kosjad.
 Kui lord hüüab peiu heal,
 Käimas warsti olen seal,
 Kus see peig mind tahab wiia,
 Seal wõin t'oga ühes käia,
 Seal wõin olla tema ka'a's,
 Sest ta on ju minu mees.

13. Küll neindel raske on walida meest.

Kui neindel raske on walida meest,
 Sest sündsat ei leia nad kusagilt eest.
 Küll soowiwad ühte, küll soowiwad teist,
 Kuid kõlbulist siiski ei leia nad neist.
 Saab õpetud mehe, — see raamatuid loeb
 Ja teaduse järele alati poeb
 Ming uurib suurt tarkust, et otsa, ei äärt —
 Ja naine — see pole tal midagi wäärt.
 Saab adwokat mehets, ei ole see hea,
 Kui kergesti tüli wõib tulla nii pea!
 Siis enesel õigust ta seleta teab
 Ja naesele süüdi siis kaela ta seab.
 Saab kaupmees wasti kaasaks, ei ole ta hea:
 Tal kaubast ja kasust täis tuubitud pea!
 Ta orwendab, sahterdab, — lõppu ei näe,
 Ei naise jäuks ajaks üle tal jae!
 Saab tohtri — see haigete juures on töö!,
 Ta wahel ta woodistki wiiaakse ööl;
 Nii iga päew wõeraste naisi ta näeb,
 Kuid oma, — see üsna ta meelestki läeb!

Saab luuletaja mehets, — siis asi on hull; —
 Sell' mehel on tastus tõest' sagedast' null!
 Ta luule sees taewasse tõstab küll end,
 Kuid wiibib siin maa peal kui wiletsam wend.

Ja kunstnil, wõi piltnil, — ei asja t'ast saa,
 Sest ilusaid ihaldab, armastab ta;
 Kui wõerastest naestest teeb piltisid weel, —
 Ei raha tõest' leia siis süda ja meel.

Lä'ed soldatil' naeseks, — on lugu just nii,
 Et igapäew sööki ja raha tal wii!
 Ja kui kord soldat wast sõtta weel lä'eb,
 Kust uut siis enam ta asemel' saab!

Küll neiudel raste on walida meest,
 Sest sündsat ei leia nad kusagil eest.
 Küll soowivad ühte, küll soowivad teist,
 Küll tõbulist siiski ei leia nad neist.

14. Tuite.

Tule, tule, tuite,
 Kuhu minu kaenlasse,
 Rõõm sind täitku, mulle näitku
 Sinu film end lahkestel!
 La la laa, la la laa.

Kohlesti end rõõmustan,
 Kui sind iial näha saan,
 Sinu ligi tööd ja higi,
 Walu, waewa unustan.
 La la laa, la la laa.

Iga päew mu ihaldus
 Sinu järele on uus:
 Sind ma nõuan, sulle jõuan,

Sinu on mu armastus.

La la laa, la la laa.

Sinust mõtleb minu meel,
 Sulle laulab lustil keel,
 Päewal, öödel, seikul, töödel,
 On su pilt mu filma ees.

La la laa, la la laa.

Kui siis mulle tuleb sa,
 Kaenlasse su wõtan ma:
 Oh sa wilu, seda ilu!
 See mu õnn on otjata!
 La la laa, la la laa.

Dr. A. K. Hermann.

15. Peiule.

Mis ühe noore peiule
 Küll armsam weel wõib olla,
 Kui ilus kena pruudite,

Et lojsja wõin ju tulla?

Ilus armas,

Ilus armas on mu pruut.

Küll palju lilli olen näind

Ja tuhat larwa died;

Ei need mind nõnda rõõmustand,

Kui pruudi roosa paled.

Ilus armas jne.

Küll mitme saja hulgast la

Mu film sind warsti leiab

Ja rääkimata armuga

Su poole üksnes hoiab.

Ilus armas jne.

Küll elawate tähtega

Su nimi kirjutatud

Mu südames, seal kust'mata

Ra surmani saab hoitud.

Ilus armas jne.

Ei wõi ma iial, ta üks tund,

Sind minu meelest jätta;

Mu süda ohlab: wõitsin sind

Suud andes ümber wõtta.

Ilus armas jne.

Kui esimest lord nägin sind,

Eiis tulsus rohe süda.

Ma mõtlesin: oi ilus lind!

Tõesti' seda ma ei jäta.

Ilus armas jne.

Fr. Brandt.

16. Pulma.

Hommitu kui wõtsin sinna

Pulmamaja poole minna,

Mõtlesin: ei osta teha,

Kust wõiks teised rõõmu näha.

Wõtsin siiski jelle meele,

Astusin ta julgelt' teele;

Pea olin juba seal,
 Kell ju oli künne peal.
 Teretafin pulma rahwast,
 Wasta wõtswad mind auusast'.
 Siis kõit mured ära saatfin,
 Läbi akna wälja waatfin.

Peremees wõt' hoolt ju landa,
 Hobused last' ette panna, —
 Hüüdis: „Kes on pruudi wend,
 Walmistagu warfi end!“

„Aeg on kiriku ju sõita,
 Ei wõi enam aega wiita.“
 Pruudiga siis kõrwu sõitfin,
 Teised sõitjad ära wõitfin.

Kui ju laulatus sai mööda,
 Kõju poole saime sõita,
 Kus ju oli kogund wahwast'
 Sinna ja ta küla rahwast'.

Peremees ei pannud wasta,
 Kõigil keelt ta jõudis lasta,
 Birukaid seal priiskest' sõõdi,
 Mitmesugust jooki joodi.

Kõhwi ümberringi kanti,
 Pärast theed ja saia anti.
 Ei ma sõõnud wennilene,
 Olin täis kui kaanilene.

Wiimaks tegin omal' häbi
 Oma hullu tembu läbi:
 Siis kui teised läksid õue,
 Piirakid ma pistsin põue.

Wõtsin üle serwa lapast,
 Ei neil fiiski tulnud nappust,
 Pruudi wennal oli jõudu,
 Peiul ta ei olnud puudu.

Peiupois ja wend siis laulsid,
 Pulmarahwas seda kuulsid,
 See neil seisab praegu meeles,
 Siigub fagedasti keeles.

Üle hoowi teine tuba,
 Seal sai antud tantsu luba:
 Wiulid ja klarnet hüüdsid,
 Pulmarahwas tantsu püüdsid.
 Wiimaks, kui aeg jõudnud mööda,
 Wõtsin jumalaga jätta.
 Siin ei olnud enam muud:
 Igaüks läks oma teed.

Fr. Brandt.

17. Pulmad, jah, pulmad.

Pulmad, jah, pulmad!
 Müüd hõisfa pulmad läe!
 Waatle tena pruunditeft,
 Tema kõrwas peiuteft,
 Ruda molle muigutawad,
 Oma filmi pilgutawad!
 Müüd on nende lootus lääes,
 Kai on naine, Kaarel mees.
 ∴ Pulmad, jah, pulmad!
 Müüd hõisfa, pulmad läe! ∴
 Oh kui pillid hüüawad,
 Rõõmu püüdsid pauguwad!
 Müüd on läed nad kottu pannud,
 Sõrmused ta wahetanud,
 Lõpetuseks laulis weel
 Rõõster salmi talla peal.
 ∴ Pulmad, jah pulmad!
 Müüd hõisfa pulmad läe! ∴
 Raswast rooga süüakse,
 Magust õlut juuakse,
 Saia leitwad, wärsked worstid,
 Suured siapeli tüüdid,
 Rämle paksud raswa peal —
 Oh kui rõõmus meie meel!
 ∴ Pulmad, jah pulmad,
 Müüd hõisfa, pulmad lääes! ∴

Toitu on kõil lauad täis,
 Söö ja joo kui pulma mees;
 Laste kannud lähtu läia,
 Kuivalt ei või teegi süüa;
 Lõhin kätti mehe peal'
 Ja üks waagen suppi weel!
 :: Pulmad, jah, pulmad,
 Nüüd hõissa, pulmad käel ::

Ölle waadid ootawad,
 Mii kui kannud lõpewad,
 Kallatakse unesi' peale,
 Kantaks' meie ette jälle;
 Pea hakkab lihama,
 Jalad tantsu uhamas.
 :: Pulmad, jah, pulmad,
 Nüüd hõissa, pulmad käel ::

Kuule nüüd, kui ämma eit
 Wabandab ja palub meid,
 Et ta leem ja munakoogid,
 Kätid, worstid, seapetid,
 Et ta leib ja kõrwane,
 Pole küllalt raswane.
 :: Pulmad, jah, pulmad,
 Nüüd hõissa pulmad käel ::

Perenaeste tuttav wiis
 Oma pulma rahwa ees
 On end itka wabandada,
 Alanduses kiitust nõuda.
 Meil on lõhud täidetud,
 Sõrmed raswast latutud.
 :: Pulmad, jah, pulmad,
 Nüüd hõissa, pulmad käel ::

Hüwa rooga üle jäeb,
 See meil üksi kahju teeb;
 Mängud, mis ei lähe lõhtu,
 Seda pistlem pärast õhtu
 Kojuminnes taskusse,
 Wiigem oma lastele.

:: Pulmad, jah, pulmad,
 Nüüd hõissa, pulmad läe! ::
 Juba tuleb kinga piin,
 Käsitannel, wiulüin.
 Hoidle eest! nüüd lähme tant's' ma,
 Noore naese jalga tats' ma,
 Hõissa pulmad! see on hea,
 Lööge riided üle pea.
 :: Pulmad, jah, pulmad,
 Nüüd hõissa, pulmad läe! ::
 Üle õue Koti Mats.
 Oh sa esimene päts!
 Ruda tema jalgu tõstab,
 Iga Saksu tant'su mõistab;
 Käärsti Kai tal lääksjub läe,
 Mats ei anna järele.
 :: Pulmad, jah, pulmad,
 Nüüd hõissa, pulmad läe! ::
 Ohtu on ju mööda läind,
 Eided woodi waluis teind,
 Lõpetagem pulma mängi,
 Saattem noored rahwas jängi,
 Soowigem neil' head õõd
 Ja siis mingem oma teed.
 :: Pulmad, jah, pulmad,
 Jah, pulmad on nüüd läind! ::

J. W. Jannsen.

18. Tantsijad.

Mi till, till! pom, pom, pom!
 Mi aht saht, saa raa raa!
 Lähme, laimud, keerutama,
 Labas jalgu pörutama.
 Pange läe käärud sanga,
 Lööge launis kõrgel' põnga.
 Eest eemale, takka loomale,
 Kehtkohast launis laugele.

Äärest peale rõõmu loole,
 Ärge seiske — tulge tööle!
 Wõtte pruudid läelõrwa,
 Ästke taja, aga arwa.

Laske kääia lahedadsti,
 Wihistage wiledasti,
 Wõmmige las walgeni,
 Lööge lusti loiduni:

Kes võib leelda leerutamast,
 Puhland jalgu pörutamast?

Laske, wennad, hästi wõidu,
 Billi heal ei hüüa muidu!
 Käsi kõiki lähtu sõita,
 Ei ta luba aega wiita,
 Wahest taja, wahest walju,
 Runni tantsu tüll saab wälja.

Poisid, wiisid, andle pihata,
 Nii kui saunas saate wihta!
 Kergitades lergeid jalad,
 Matske mängumehe wõlad;
 Ärge laske laua tingi',
 Kuivalt ei wõi leegi mängi'.

M. Sohberg.

19. Lõikuse laul.

Wõtte rõõmsasti' firbid lätte,
 Ärge laske teisi ette!
 Näete, põld see tõuseb, liigub,
 Tga kõrs see mängib, liigub.

Silm ja süda põldu liidab
 Käed ja teha wilja niidab;
 Tänavu põld leiba annab,
 Kõrs on, et ta mehe kannab.

Taat, meil luband talgud teha —
 Küll siis rõõmu saame näha!

Bill see wiib meid ukse ette,
Leib ja liha antals' lätte.

Süis need täied waadid kantals';
Laja kapaga meil' antals';
Talgu kisa hakkab peale,
Sgaüts a'ab oma heale.

Bill see hüüab tantsu wiisid,
Rutsub: Anned, Marid, Viisid.

Tõstle jalga, walget sukka,
Talgu tolm ei tee meid hukka!

Jüri habe tilgub õllest,
Mari joond see näha põllest;
Jüri hambad hoidwad toopi,
Tuleb talle anda hoop! —

Lase lahti, Jüri mees,
Mäe, ma seisän sinu ees!
Anna mull' ka seda head,
Mis sa ütsti omal' pead? —

Juba tunnen õlle õlle tähe:
Tema tõuseb mulle pähe;
Ei mu jalad kanna pead —
Ah, need talgud olid head!

Graf Mantleuffel.

20. Kui mina näen üht lindu.

Kui mina näen üht lindu
Seal kõrgel lendawat,
Kaugelt maadest maasse
Nii rutust rändawat:

Oh sa mu armule,
Mu kallim kaunite,
Mu armsam elu-lind
Ma mõtlen sind.

Thaldan ma tiivul
Su juurde lennata
Ja su rinna najal,
Mu peša ehita':

Oh sa mu armule,
Mu kallim kaunite,
Mu armsam elu-lind,
Ma mõtlen sind.

Kui ma tunnen tuuled
Nii pehmelt puhawat,
Aimavad mu huuled
Kord süga kõnelda:

Oh sa mu armule,
Mu kallim kaunite,
Mu armsam elu-lind,
Ma mõtlen sind.

Tuulega ma saadan
 Sull' palju terwisid,
 Tuulega ma ootan
 Sult terwist tagasi:
 Oh sa mu armute,
 Mu kallim kaunite,
 Mu armsam elu-lind,
 Ma mõtlen sind.

Kui ma näen üht lille
 Seal halja aasa peal
 Ditsemas nii kenast'
 Sel kewadisel a'al:
 Oh sa mu armute,
 Mu kallim kaunite,
 Mu armsam elu-lind,
 Ma mõtlen sind.

Villekeste ilu
 On pea närtsimas,
 Aga sinu noorus
 On alles õitsemas:
 Oh sa mu armute,
 Mu kallim kaunite,
 Mu armsam elu-lind,
 Ma mõtlen sind.

Kui sina saatsid waates-
 Mind ruttu minema
 Ja mu rinna nojal
 Sul wool'sid pisarad:
 Oh sa mu armute,
 Mu kallim kaunite,
 Mu armsam elu-lind,
 Ma mõtlen sind.

21. Peigmehe ihaldus

Armas neitsi, kui sind näen ma,
 Siis ei leia rahu ma,
 Kõik need päewad ja need tunnid
 Ei wõi rõõmus olla ma.
 Sa küll tunned mind mu filmist,
 Aga mitte südamest;
 Seda ütlen ma sull' truust':
 Armastan sind kõigest wäest.
 Esi' armastus on lange,
 Teine tulest walusam,
 Oh kui õnnelik on kiita,
 Kes ei tea mis armastus.
 Palju rahwast, kes sind tundwad,
 Andwad sulle palju süüd,
 Ütlewad, et ma pean jätma
 Sind, mu armas, maha nüüd.
 Aga, et ma olen wandund,
 Igawest' sull' truusts jäen
 Ja nii kaua kui hing rinnus,
 Pead sa minu olema.

Taewast paistawad tats tähte,
 Teine heledam kui kuu,
 Teine paistab julle rõõmuks,
 Teine mulle kurbtuseks.

Ütelge, mu armsad tähed,
 Kus wõin rahu leida ma,
 Kõik need päewad ja need tunnid
 Ei wõi rõõmus olla ma.

Armas neitsi, mõtle weel sa
 Kui sull' armust andsin suud,
 Südamest sind meelitasin,
 Et truuks jääma pidid mull'.

Lubasid mull' truuiks jääda
 Oma armu linnit'es,
 Teisels, teisels on kõik muutnud,
 Armastus on külmatks läind.

Oh kui paistaks weel need tähed,
 Siis ju rõõmus oleks meel,
 Aga nüüd nad on kõik kustun'd,
 Kõik mu õnn on kadunud.

Oh kui peaks mina enne
 Sinult ära surema,
 Istuta mu haua peale
 Roos, mis tõest' sull' jätan mal

22. See oli Klaara.

Kord nägin pidu peal,
 Üht kena neidu seal.
 Ta kenast filmadest
 Ma nõiutud sain just.
 "See kosin endale!"
 Ma hüüdsin waljuste.
 Koh teadke sõbrad nüüd,
 Kuis nimetas end neid.
 ∴ Ta oli Klaara,
 Ei mitte Saara! ∴

Ma mõtlesin ta peal,
 Nii päeval kui ka ööl.
 Ka woodis magades,
 Ta seisis silma ees —
 See tena kujutus
 Kui taewa saladus.
 Tõest armastus on hull,
 Kes seda teinud mull?
 ∴ See oli Klaara,
 Ei mitte Saara! ∴

Seal hüüdsin õrnaste :
 „Oh kuule inglite!
 Ma armastan ju sind
 Oh armasta ka mind!“
 Ta külmaks jäi kui jää
 Ja kõrwal pööris pää. —
 Wist pidin ennast ma
 Ta pärast surmama?
 ∴ Sa kole Saara,
 Ei mitte Klaara! ∴

Ta waatas aknast siis,
 Ma seisin maja ees.
 „Nüüd silmitses ta mind,“
 Nii mõtles minu rind.
 Seal aga nägin ma,
 Et teisel mehel ka
 Ta südant haawanud,
 Ja rahu riisunud.
 ∴ See kole Klaara,
 Ei mitte Saara! ∴

Kaasklõmmend aastat just
 On mööda läinud sest,
 Seal klopitaks kuis wiis,
 Mu utse peale, siis
 Teen lahti — ah ja seal,
 Seal seisab läwe peal
 Mu õnne riisuja,
 Kui sant ja terjaja.

∴ See oli Klaara,
Ei mitte Saara!∴

Ei mind küll tunnud ta,
Sest kõrval pöörsin ma.
Mu süda pehmeks löi,
Head linki ta mult sai.
Kes enne uhtustas,
Nüüd waene küüratas.
Ta selgas räbalad
Ja filmis pisarad.
∴ See oli Klaara,
Ei mitte Saara!

23. Tallinna kiituseks.

Millal hakkavad kõik asjast aru saama,
Ja Tallinnale ka kiidu laule looma?
Sest kiidu väärt on siin wanad tornid, kantsid,
Ja puiestitud, promenadid, lilleplatsid.
Sest ütlen ainult ma:
Ilus on Tallinna! Suur on Tallinna!
∴ Kuid mõndagi, mõni siin näha saab ka!∴
Mul Lasnamäel üks „suli“ tallal tikkus,
Üks kaitseks mulle Nõmmel rohu rikkus.
Uur, rahalott, need warastati Piirital
Ja nina laialt löödi Ströömri ligidal.
Siis ohlasi ainult ma:
Ilus on Tallinna! Suur on Tallinna!
∴ Ilusam kõigest ta ümbruses luusidal!∴
Üks isa suure mures, sest tal tütreid kari,
Üks armetum lüi teine — paljas lüü ja wari
Ja et seal kosilasi polnud oodata,
Siis arwas isa; tarwis Tall'na reisida.
Ja ütles ainult ta:
Ilus on Tallinna! Suur on Tallinna!
∴ Seal tütarde tarjast ehk lahti saan ma!∴
Mul tuli sõber Gestlane lord pikalt teelt,
Ja rõõmustas, et rääki siin wõib Gestileest.

See mõttega ta enmast kurjalt pettis!

Kui siinset diget olu tundma õppis —

Siis ohkas ainult ta:

Mus on Tallinna! Suur on Tallinna!

∴: Kuid kahju, siin „kadalaid“ palju on tal.∴:

Kuulus, ärimees, läbi „läbi läts“ ja pankrotti jäi,

Kui enne kõil warandus naise nimele sai.

Ei jeda ma ei teadnud, sest ütlesin: Waene mees,

Mis nüüd teed kui pitserdaks üks su nina ees?

Seal naeris ainult ta:

Mus on Tallinna! Suur on Tallinna!

∴: Digel a'al pankrott — see ette kui wõiduloos, jal.∴:

Siin hilja pulmad tegi tizler Tusendan;

Üks „tüse“ kõõgi-ingel — see on tema õnn.

Mii umbes Märtsi kuus, kui pulmad peetud said

Ja Juulis kuulutati lehes — katsetuid

Sest ütlen ainult ma:

Mus on Tallinna! Suur on Tallinna!

∴: Kuid suurem weel kiirus — siin lähed kõil rutuga. ∴:

24. Natukene loll.

Maailma peal praegu on läe nüüd see aeg

Et undist weel leida on asjata waew

Sest waata mis iganes nüüd näeb su film,

See tunnistab, et tarkust on täis maailm.

Ka fiiski on leida weel inimest küll,

Kes tõeste ei tea mis tähendab null,

See pole fiis ime, kui ütleb nüüd lell:

Ma arwan, see mees on wist natuke loll! —

Üks mees kes „monopoli“ kurjaste jõi,

Ka oli ta kehast suur, jäme ja lai,

Seal küsis ta ütsford Amalia läest:

Mis ütles, kui sind ma kosiksin tõest?

See peale Amalia naeris fiis: ahaa!

See küsimus kergest wõin wastata ma:

Toop wiina — üks klõnks — ja mees just kui trull,
Kes mehels sind wõtab on natuke loll! —

Rord Riisa see küsis: „Oh ütle mull' Paul:
Mill wiisil saab lauldud üks „kentsakas“ laul?
Sa tead ma 'pole teatris ju läind,
Ning ilmaski kentsakat laulu ta näind.“
Seal wastust siis andis see peale tal Paul:
„Waat niiwiisi laulbats üks kentsakas laul;
Suhwõõr ütleb ette, klawer mängib kui hull,
Ning „büüne“ peal laulab ja tantšib üks loll! —“

Üks elatand neiu, kell tuhanded wiis,
Kaks kiisut, üks kutsu ja tubaka-toos,
Sai hiljuti mehe, kes oli weel laps,
Sest wanem ta ei olnud kui kaskümmend kaks.
Kui nooremad neiud nüüd kuulda sest said,
Siis põlastes käsa seal kottu kõi löid:
Paar rubla — kaks kassi — ja piiga kui loll,
See mehile oli wist natuke loll.

Kui Hans torra pruudil'se oli nüüd leind,
Siis oli ta suurele turule läind;
Seal ostnud ta kiigu, üks woodi ja laud,
Kaks tooli ja ämber ning lapsaste raud.
Kui aga siis pruut neid asju ta nägi
Siis naeratas, mõtles ja ütles: „ja togu!
Üks laud — üks woodi — üks kiigu wõi häll,
Ma arwan, ta on wist küll natuke loll! —“

25. See on ju päris imetegu.

Mull sõbralitult kingitujels
Rord „sõber“ paari kindaid tõi;
Mis odawasti seekord, õnneks,
Ta wäljamüügilt osta sai.
Umbuslikult neid filmitšesin,
Ja igast küljest waatsin ta,
Siis pitkamisi kätte panin,
Sest õmbluseid ei ustund ma.

Ja kuulge seda hullu lugu;
 Kad täna alles terwed weel!
 See on ju päris imetegu,
 Kui poleks näind, ei usutski.

Üks mees, kes lasteta on jäenud,
 Kord saatis naise mereweel.
 Seal hoolsalt see on toimetanud,
 Mis soowis tubli arsti meel. —
 Kui tagasi ta jälle reisult
 Siis tuli, rõõmsam oli ta.
 Ja õrnalt weidi kohmetanult
 Ta miski teatas mehele.
 Sell rõõmust jarama löi nagu
 Ja hüüdis: „On see tõsi löit?
 See on ju päris imetegul
 Kas aitab ainult mere õht?“

Kord sõitsin korra wäljamaale
 Ma raudtee rongis lõbusalt;
 Mull kaasas palju „konderbanti,“
 Wiiks üle piiri odawalt.
 Ja tõeste tuli mulle pähe —
 Üks ilus tubli mõte seal. —
 Muist asju peitis westiwähe
 Sealt küsitaks mult; wõtaks lugu, —
 „On loomulit see paksus tõest?
 See on ju päris imetegu,
 Ei usu meie seda heast!“

Kord näitelawal, suurel linnas,
 Noor neiu andis edendust
 Ta „waba“ ülikond on hinnas —
 See awaldab pea mõjudust!
 Sest igauks ju teadis, tundis,
 Et palk tal õige wäikene.
 Ta fiiski uhteid ehteid kandis
 Ja kallid kiwa alati.
 Et keha tattedest puuduw jägu

Nii palju rikkust fiske toond —
 See on päris imetegu,
 Just nagu: „Tuhat ühest ööst!“

26. Suine öö.

Tuul juigub puude latvas,
 Soe õhl see katab maad,
 Ka ööpil laulab metsas,
 Kõik lilled õitsemad.
 Ka jõgi jookseb vaikelt
 Nii kui üks hõbe wõö.
 Seal wilja põld'e keskest,
 Waat' nii on suine öö!

Seal „ohle“ promenadil
 Marii ja kaubasel,
 Neil armu tuli filmil —
 Kalsteist lööb tunnikell.
 Marii ta'ab kodu tötta,
 Sell õhtab: „Oh, Marii!
 Kas tohin ma sind saata?
 Waa!' nii on suine öö!

Gittarre healt on kuulda
 Mis piiksub just kui hiir,
 „Ma „Ständchen“ toon sull' Hulda!“
 Nii õhtab üks Barbiir.
 Seal järsku hüütaks aknast:
 „Kas kuulete musjöö?
 Teid sahin warsti lullast!
 Waat' nii on suine öö!

Dõwaht puhub wilet järsku,
 Sest uulitsal on riid:
 Kaks kolla wõtmad kisku
 Neil wastu lutsarid.
 Seal wahib kinni kraabis,
 Piit torn ja siis adjöö!
 Nüüd mitmel ninad lossis,
 Waat' nii on suine öö!

27. Sega laul.

Kes tahaks mures, norgus seista,
 Kui taunist hüüab wainu peal,
 Kram bim bam bambuli,
 Mu kallim laulu heal.

Kui ma alles noor weel olin
 Leonore lohtus loidu eel,
 Kui ma õhtu hilja kodu tulin,
 Ma naha peal sain kõrtsi teel.

Et püsirohu kombel warsti,
 Kõit magajad nüüd ärlage,
 Sest! Anni Peeter wöttis naise,
 Nüüd pangu maailm tähele.

„Oh tere, armas Annakene!
 „Ma olen rõõmus laulumees.
 „Miks sa nutad lillekene,
 „Ma kõnnin üksi metsa sees.

Oh küla noormees kuule,
 Mu emale, mu eidele.
 Minu isa ütles mulle:

„Oh hiireke, oh hiiretel!“
 Hans kui hakkab kõrwast nõudma,
 Kes ikka truu ja õiglane,
 Kui sul nõu on losja minna,
 Küll rõõmustab see südame.

Kallis Mari kaugel elad,
 Mis tahan teha waene mees!
 Ei tea, mis sest saab küll saama.
 Mis kuulsin ma seal usje ees?

Siis jälle läes need rõõmsad päewad,
 Ma olen üks suur reisind mees —
 Siis Eesti wennad laulgem rõõmsast,
 Ma olen wäike postimees.

Nüüd wennad wõtkem wahwast laulda,
 Ei ole kuulda olnud teal,
 Et neitfi Mari noorukene,
 Kord istus jõe talda peal.

Hurra nüüd Eesti wennad laulgem,
 Kui Kungla rahwas kuldsel a'al,
 Sest Tiiu tasane ja helde
 Weel praegu elab meie maall

28. Musu üpardus.

Kallimale tahtsin ma
 Musu anda salaja,
 Aga musu tabades
 Lämp see laual kõlises.
 Oma kuulis seda healt,
 Trehwas meid just musu pealt
 Ja siis näitas näpuga
 Tütart ähwardades ta.

Meiu nägi selle peale
 Nagu wähe pahane,
 Et ei mõistnud musu ma
 Demalt wõtta salaja.
 Aga, armas neiule,
 See on auuks weel minule,
 Et just musu wõtmises
 Ei ma ole osaw mees.

Oleks musu wõtmine
 Mulle tuttav ammugi,
 Seda oleks pidand ma
 Teiste huultelt õppima.

29. Noorus on ilus aeg.

Pea õitswad roosid, pea õitswad lilled,
 Pea õitseb üks lill: ära unusta mind.
 Ma ütlen weel üks kord:

„Noorus on ilus aeg:
 Noorus ei tule iial tagasi.
 Ei tule, ei tule ta, ei tule iial ta;
 Noorus ei tule iial tagasi!“

Meil laswab wiinapuu, kus külges marjad,
Ja marjadest joolseb magus wiin.

Ma ütlen weel üks lorb:

„Roorus on ilus aeg j. n. e.

Mina armastan neiut, kes mulle nii armas,

Ma armastan teda ajawiitels.

Ma ütlen weel üks lorb:

„Roorus on ilus aeg j. n. e.

30. Näki neitsi.

Mu süda mull kertib ja teeb,

Mind otsata rahutuks teeb. —

Mull ollad ja ohalad ees,

Ma olen üks õnnetu mees.

Nii kurtis ja kaebas ta seal,

Jõe kaldal, kus kalmud wee peal.

Kui wagusi mõttesse jäi,

Siis pilti wee pinnal ta nä'i:

Üht neiut kui taewalil ilm,

Tõi ette ta unistaw film.

Kuld lannel tal kõlises lääes,

Nii istus ta laenete wäes.

Ta laulis: „Kõit maapealne arm

„On tühi ja kaduw kui põrm,

„Arm üksi weewoogude sees,

„Oh tule mu juurde sa, mees!

„Sind ootawad teenijad all

„Wee templis, kus särab kristall:

„Seal kullast ja hõbedast puud,

„Seal annan ma, noormees, sull' suud!“

Seal unustas unistaw mees:

Suur woli wist woogude sees, —

Küll ilmas on häda ja piin,

Wee wilus, oh lõbus on fiin!

Ma tulen, ma tulen, oh neid!

Mu õnnelik, õnnelik leid:

Kes südame rõõmsaks mul teeb,

Sest wesigi kohab ja teeb.

Neid tõmbas ta kaendlasse sealt.
Ja kadus weewoogude pealt.
Weel laenetel näha on ring,
Kus kadus see õnnetu hing!

31. Rahwa pulma laul.

Laulge poisid, laulge peiud,
Laulge naised, laulge neiud!
Hõisja ja hõisjassa, hõisja ja hõisjassa!
Sööge saia, sööge liha,
Jätke jõnni, jätke wiha!
Hõisja ja hõisjassa! ;:

Siin on neitsid noorukesed
Just kui roosi nupukesed.
Hõisja ja hõisjassa! ;:
Küll on pulma, küll on saja,
Küll on noorel paaril maja!
Hõisja ja hõisjassa! ;:

Poisid, miks te' pill ei hüüa?
Mina tahan tantsu lüüa!
Hõisja ja hõisjassa! ;:
Unustage tööd ja piina,
Jooge õlut, jooge wiinal!
Hõisja ja hõisjassa! ;:

32. Ei pruugi ennast waewata.

Üks mees, kes tihti kõrtsis läis
Ja alati oli joobnud täis,
Siis koju minnes heitis ta
Seal maantee kraawi magama,
Sest parem kraawis puhata:
Ei pruugi ennast waewata!

Üks reisimees, kes laugel läis
 Ja passi aeg tal oli täis,
 Siis sai ta läbi waadatud
 Ja oma walba saadetud.
 Ta saadeti prii küüdiga:
 Ei pruugi ennast waewata!

Üks mees, kes mõisjas teol läin'd
 Ja väga palju waewa näin'd;
 See oli tüli nõõri toon'd,
 Ja ennast seega üles poon'd
 Sest mõisa raske tööga tõest:
 Ei pruugi ennast waewata!

Üks tüdrukul ikka wirises
 Ja proua wastu pirises,
 Siis proua wiimaks wihaga
 Ajas tüdruku ju minema.
 Sul parem ümber hulluda:
 Ei pruugi ennast waewata!

Üks waras kiitis teisele:
 „Mul lähneb launis kenaste:
 Kui warastan, ei keegi tea,
 Kui lätte saadaks, ka on heal
 Siis sool ja leib on keelmata:
 Ei pruugi ennast waewata!

Üks kelm sai trabwi lohtu poolt,
 Kes sugugi ei parandan'd meelt.
 Oma elu-ajaks peab ta
 Just Siberisse minema.
 Ta saadeti prii küüdiga:
 Ei pruugi ennast waewata!

Kord tuli tuhin rahwasse,
 Ja läksiwad kõil Siberisse.
 Kõil warandus ju hoolega —
 Sai müüdud poole hinnaga.
 Siberis on hea elada:
 Ei pruugi ennast waewata!

33. Uue aja üüri-kontrakt.

Mu majas igal olemisel
 Raks last wõib olla üürilisel,
 Peaks üks weel juurde tulema.
 Peab üürnit wälja kolima.

Et suits teeb maja seinad mustaks,
 Suust piibud maha lüüa lastaks,
 Kes tõmbab, wahest nuus-tubatat,
 Saab otsekohe udilatl!

Kes norstab, aewastab eht ähib,
 Eht seinad wabisema tõhib,
 Wõi laulab pasfi healega,
 Peab tort'rist wälja kolima.

Kes mänguriista majas peab,
 Ka tort'rist lohe wälja lä'eb.
 Mäng paneb kõrwad huugama
 Ja ajab loerad huluma.

Ei niiskust tohi keegi teha,
 Sest pisaraid ei wõi ma näha.
 Kes wahetorral heli teeb,
 See lohe majast wälja lä'eb.

Et mitte tolmü üles nühti'
 Ei tohi keegi tuba pühti,
 Kes tahab riideid kloppida,
 Peab luha peale minema.

On wäljas märg, siis saapad maha;
 Rad jäegu kuuw'ma ulse taha;
 Märg wihmawari jäegu ka
 Niisama wälja kuuwama.

Peab majas mistit purunema,
 Peab üürnit ise parandama;
 Kõil ilusaste korras peab
 Ja elamisels sisse seab.

Kes pidada tahab lindusid,
 Wõi koeri, lassa, ahwisid,
 Ei falli ma neid elajaid,
 Käib majast wälja sedamaid.

Kes wahest wõlga wähe teewad,
 Need majast lohe wälja läewad,
 Sest et need wõlaotsijad
 Mu trepid ära trambiwad.

Kui peremees ma paistan ilmas,
 Kui kaunis nähtus kõiti filmas,
 Kuid lambi trepi kõrwale
 Peab üürnil seadma lorraine.

Ei wõtmeid tohi keegi landa,
 Et põgenema, plehku panda;
 Ja õhtul punkt kell ühetša
 Peab igamees ju magama.

Ja iga kolme tunni ette
 Saab üüri-rahha makstud lätte;
 Ja jõuab aeg siis lõpule
 Saab ette makstud uueste.

Iga üürnil, suur ehl wäike
 Peab karwa peal siin täitma kõiki.
 Kes wahest wähe wastu a'ab
 See otsetohe koki saab.

Peaks majas keegi haigeks jääma,
 Ehl mingit moodi wiga saama,
 See ilma aja wiitmata
 Peab hospidali wiidama.

Ja sureb ta siis päris ära,
 Siis pärib peremees ta wara
 Ja kolme tunni ajaga
 Peab üürnit wälja kolima.

34. Tule mu rinnale.

Tule mu rinnale, siin on nii hea,
 Kummarda seie su wäsinud peal
 Kui kõiit kõngub ja wangub ju ees,
 Tule mu rinnale, seal truudus weel sees!

Tule mu rinnale, terweks siin saad,
 Trööstlikult magust magama jääd;
 Kuule, kuis tultub mu südame heal:
 Igawest truuduse wannet sull' seal.

Tule mu rinnale, rahu siit saad,
 Raewale sadamaks leiad siit maad;
 Raeba oma häda ja unusta oht,
 Tule mu rinnale, siin õitseb üks koht!

35. Mere kaldal.

Suur meri hirmsast kohas,
 Torm hulus toledast;
 Üks tüdruk talju serwal
 Seal nuttis haledast.
 Ta kaugel' üle mere
 Seal filmas õhates,
 Tal oli raske mure,
 Ja walu südames.

Üks aasta mööda läinud
 Tal ootes walus teal,
 Et armutest ei näinud,
 Kes läinud mere peal!
 Oh torm ja lained kuulge,
 Miks nõnda möllate?
 Mu rindus torm weel tangem
 Ja hirmsam möllab see.

Miks petis ilma wara
 T'ad jõudis meelita?
 Miks aitab rikkus, raha
 Siin ilma armuta?
 Kui peaks ta ka saama
 Küll kulda, hõbedat,
 Ei rikkus jõua anda,
 Mis südant waigistab.

Nii õhates ja ootes
 Ta istus nuttis seal,
 Ja igatsedes lootes
 Silm waatas mere peal'.
 Seal laenehooga tuli
 Üks surnud kaldale,
 Seal tüdruk kuttus, suri, —
 Ta peigmees oli see.

36. Riigu, liigu laewukene.

Riigu, liigu laewukene,
 Laened lahlelt lütate,
 Tõuka tagant, tuulekene,
 Purjed, hästi paisuge!
 Waga ilus ilmatene,
 Kuldselt läigib mere peal;
 Soojalt paista päilekene,
 Taewast, waata lahlest' teall
 Saentest läbi, laewukene,
 Lenda kui üks linnukene,
 Jõua, jõua, laewukene,
 Jõua ilka ülesse!

Tere, mere linnukene,
 Pole purju tarwis teil;
 Tiivad palju paremini
 Nitawad, kui purjed meil.

Ennäe, tena kalakene
 Hüppab wee seest ülesse;
 Läheb jälle loomalene
 Wilu wete woodisse.

Kaugelt paistwad teised laewad,
 Purjedes seal lendawad:
 Gemal lendes nemad näitwad
 Laitjad luiged olewad.

Kallis meri, lõbus meri,
 Suur ja sügaw, sinine,
 Ei me' lahkuks, lõbus meri,
 Sial sinust kaugele!

M. Körber.

37. Emajõe häeled.

Kuule, kodumaa, mis kostab
 Emajõe kohinast.
 Kes seal õnne lugu hõistab
 Mõnda ime ilusast?

Baba laente waitkes pöues
 Warjul wutu pisarad.

Isamaa, mis sinu õues
 Eesti rahwas nutsiwad.

Pisaraid on lauluks loonud,
 Wanemuise kandle heal.
 Wesineitsid ette toonud
 Laente kõlinateks seal.

Ja nüüd laente kõlin hüüab,
 Raebab möödaläinud a'ast, —
 Häelitseba ala püüab,
 Önnelikutst isamaast.

J. R.

38. Ootamine mere pealt.

Mil jõuab laugelta,
 Laia mere laugulta
 Paaditene rannale;
 Säen mu peiu rinnale!

„Dot, oot, oot tütrek;
 „Homme saab ju peiutene,
 „Meie randa rändama,
 „Soomest kodu jõudema.

Küll õhlas neiu rind,
 Waitseks jäi ta wete pind,
 Wood ja tuule healedki —
 Peig ei tulnud — iialgi —

Lae läksin laewaga
 Mattis merde magama:
 Siitwa süngi puhtama
 Minu kallist peiutest.

Soomes keele järelle S. R.

39. *Aimamine.*

Ei tea mis tähendab see,
 Ei süda rahule järe.
 Üks ennemuistne jutt mull
 Ei lähe meelest ä'.

Kui õhtu lõik ju waitind,
 Ei kuulda üksti heal
 Ja jõgi eha walgel
 Kui werest punab weel;
 Üks tena neitsi istub
 Siis kõrge kalda peal,
 Kuld kammiga oma juulsid
 Ta sueb lauldes seal.

See laul kui tormi mürin,
 Kui tuule lõhule siis,
 Sell' laulul imeline
 Ja wäga wägew wiis.

Baat', lootfikus istub ja mõtleb
 Ja muretseb poisile,
 Ei näe ta kivi rinku,
 Näeb üksi ülesse.

Ja enne kui ta märkab
 Ju põhja läinud ta,
 Ja seda petis' teinud
 Nätt oma lauluga.

40. *Kus oled sina käinud, minu ainukene laps!*

"Kus oled sina läinud, minu ainukene laps!
 Et täna sinu palged nii punased näis?
 Kes on need lilled su lohtidesse pann'd,
 Wõi on mõni õnnetus juhtunud sull'?"

"Oh mammal! ma murtsin ühe roosipuu õie,
 See õis mu palgesse puna ka tõi,
 Sõrmus, mis mu sõrmes, seda peiu andis mull',
 Ja süda, mis mu rinnus, seda andsin ma tall'."

„Oh mammal mina olen üks õnnetu pruut,
 Kes täna õhsegi surmaga on wõidelnud.
 See peiu, kes armas, leda armastanud ma,
 On südant teisel luband, mind kurwastand ta!

Rüüd murtud mu süda ja murtud mu rind.
 Üks armastuse wanne, see waewab weel mind:
 Teist armastada ei taha, teist armastada ei wõi,
 Sinu oma tahan olla kunni elu mull on!

Küll närtsiwad lilled, küll närtsiwad puud,
 Truu armastus ei närtsi, kui peiu on truu.
 Säih, wõta mu käsi ja ole mull' truu,
 Mu armastus ei närtsi, kui annan sull, suud.

Sa nopid need lilled, mis kandis mu rind,
 Seal waitkes puu warjus, kus nägid ja mind.
 All orus puu wilus, seal laulis üks lind:
 Waat sulle, waat sulle siin tulsuh mu rind.

Ma olen ära närtfind ja süda mull külma,
 Ei tunne enam lusti ei rõõmu mu film.
 All orus, puu wilus, kus laulis üks lind:
 Ma noor ja weel rumal, mis piinad ja mind?

Sa oled mind petnud oma armastusega,
 Ja maha mind jätnud oma kawalusega.
 Ära wõitnud mu südant, ära luband olla truu.
 Rüüd armastus on wäfind kui looja läinud kuul!

41. Nädruse ohwer.

Kes julgeb, rüütel eht kannupois,
 „Siit meresse karata?
 „Kuld karika wiskan ma ülewalt;
 „Su kuristil on wõtnud ta neelata.
 „Kes jälle karika toob mu lätte,
 „See wõtku ta omale waewa ette!

Nii kuningas ütles ju kalju pealt
 Kell teine pool wete sees,
 Ja wistas karita meresse,
 Mis kalju all lohises, kus,
 „Kes on nii julge, ma küsin jälle,
 „Et laenete seeft toob ta ära selle?”

Küll kõik kuninga sõna kuulewad,
 Ei wasta nad midagi;
 Muidu mäsfsaja meresse wahiwad,
 Ei karita himu kellelgi,
 Siis kuningas jälle: „Kas 'pole seda,
 Kes alla läheb ja wõidab teda?”

Kõik nagu ennegi jäewad wait;
 Kuid üks kannupois julgeste
 Astub siis ette, luue ja wöö
 Ja wõtab seljast wast kärmeste.
 Kõik mehed ja naised, kes seda näewad,
 Nagu imet noortmeest waatama jäewad.

Ja kui ta läheneb serwale
 Ja waatab sealt meresse,
 Just kuristil wälja sülitab
 Weed, mis ta neelanud ahneste;
 Ja pimedast rüpest mürinaga
 Üks laene teist laenet seal ajab taga.

Ja see kihab ja kohab ja kahab ja keeb.
 Nagu wõitleks wesi tulega.
 Waht taewa poole ülesse lööb,
 Ja laened tungiwad otsata
 Üks teist, kui tahaks mere haud luua
 Ja teise mere wast ilmale tuua.

Müüd wee wood mäsfsamast lõpewad
 Ja wahu seeft nähatse
 Braegu hirewel ammuwat,
 Põhjatu otsegu põrgu tee;
 Ja kohinaga kõik laenete kära
 Saab kuristikku neelatud ära.

Nüüd enne kui wood tulewad,
 Ja palunud wapper mees
 End Jumala hooleks, — kõi lohkuvad,
 Seft kadunud juba on wete sees
 Wahwa ujaja, — juba ta üle laene
 Võõnd koku, ei paista enam ta waene.

Ja waitsets on jäänud nüüd mere haud,
 Muud kui põhjast kuulutse
 Ja kurwalt kõneleb iga suu;
 „Wahwa noormes, Jumalaga jae!“
 Itta toledamalt alt wesi hulub,
 Hirm ootajate südamed kinni sulub.

„Ja heidaksid krooni ja meresse:
 „Kes ta toob, see saab kuningaks
 „Ja võib seda lenda! — ei tõeste
 „Nii kalliski pall mind ahwataks;
 „Mis seal hulguja sügawus warjule petab.
 Küll igaüks meelega katsmata jätab.

Ju mõnegi laewa kuristikil
 „Siin järsku põhja tõmbanud,
 „Mis, kui jälle see sai walgele,
 „Oli pihuks ja põrmuks lõhutud.“
 Nüüd heledamalt ju kohin kostab!
 Ja wesi end kõrgemale ju tõstab.

Ja see kihab ja kahab ja kohab ja keeb,
 Kui wõitleks wesi tulega,
 Waht taewa poole ülesse lööb,
 Ja laened tungiwad otsata
 Üks teist, ja toleda müraga
 Üks laene ajab teist laenet taga.

Ennæ? Mis seal tõuseb laenete sees?
 Eks midagi walgenda?
 Jah, üks läsi, üks öla, need paistawad weest,
 Ja need sõuawad kangeste, hoolega.
 See on tema, ta wõitleb wete wäega
 Tõstes kuld-karitat pahema käega.

Ja hingates pihkalt ja sügawalt
Päewawalguft ta teretab.

"Ta on elus, ta wee seeft on peafenud!"
Üksteisele rõõmuga kuulutab,
"Magu hana põhjast ta elu toonud ette,
"Pole hinge ta jätnud laenete kätte."

Kõik ta ümber koguvad hõifates;
Ja kuningas põlwile
Ta heidab karikat pakkudes,
See tõmbab sõrmega tütrele.
Tema täidab karika wiinaga ruttu,
Ja noormees nõnda alustab juttu:

"Et elagu kuningas, õnnis see,
"Kes päewawalgel wõib hingata;
"Urgu Jumalat kiisatu inime,
"Et ta seda himustab filmata,
"Mis tema pimedusesse on matnud
"Ja armuga filma eest kinni katnud.

"Mind tõmmati alla tuhinal,
"Siis kaljude wahel seal teeb
"Mu wastu seal üks teine woog wuhinal!
"Müüd kumbki minuga nalja teeb,
"Mull ringi ajades rahu ei anna;
"Ei ma suutnud kuhele wastu panna.

"Siis hüüdsin ma appi Jumalat
"Kõige suurema hädaga.
"Ja ta kalju harja mull' juhatas,
"Sest ma hakkasin kinni kättega;
"Sealt kaljude küljest ma karikat näinud.
"Muudu oleks ta alla põhja läinud.

"Sest põhjatu näitas sügawus
"Weel jalge all olewat,
"Sealt' polnud kuulda, kui üksi film
"Seal tunnistas hirmuga koledat.
"Kuida jalamandrid ja usfid ja maud
"Seal kiitudes täitsid kõik kohad ja praud.

„Sest hirmsas hunikus kihjesid seal
 „Kõit need jälebad elulad,
 „Üks teigest veel inetum, roomates
 „Nad mustad loos kõit keerlewad
 „Hoi-kala, mere-hunt, hirmsaste wahtis,
 „MIND suu ammuli, äraneelata tahtis.

„Ja seal rippusin, kõitidest lahutud,
 „Ei wõind aidata inime;
 „Minu ümber need mõistmata elajad,
 „Ma ainus, kell südames tundmine.
 „Küll olin hädas; ja wäga suures
 „Kõnda üksi nende toleda loomade juures.

„Kui ma weel lohtusin, — waat' mis loom
 „Saja liitmega roomates
 „Mu kallale kipub, — ma hirmuga
 „Lafen hari lahti, ja hulgudes
 „MIND kuristil filmapill kinni wõtab;
 „Aga õnneks mu'ga ülesse tõttab.“

„Ta sõnumid kuningas imestab:
 „Sa karila teeninud,
 „Ja selle sõrmukse annan weel,
 „Mis teemandi kividega ehitud,
 „Kui weel ülsford usaldab proowi teha,
 „Mulle teatada kõit, mis põhjas on näha.“

Ta tütar nüüd maheda healega
 Teda ärdaste hakkas paluma:
 „Mu isa, sest mängist olgu nüüd küll!
 „Ta teinud, mis keegi ei usalda.
 „Kui sa sest ei seisa, mis süda nõuab,
 „Siis katsugu rüütliid, mis kannupois jõuab.“

Siis kuningas rutuga wirutas
 Alla meresse karila:
 „Kui jälle sa seda mu kätte tood,
 „Siis ülemaks rüütliks sind tõstan ma,
 „Ja see end' weel täna sull' naiseks annab,
 „Kes heldet muret nüüd sinu eest kannab.“

See tõutus võidab ta südame,
 Silm wahwusest wälgutab;
 Tema näeb, kuidas tütarlaps punastab
 Ja kuidas ta kahwatades minestab.
 Nii kallist palka ta püüab kätte.
 Olgu eluks wõi surmaks, ta kastab wette.

Küll tõusewad laened ja wajuwad ka,
 Seda mürinast tunnustse;
 Küll serwa peal neiu film walwamas.
 Wood tulewad, tulewad järgeste.
 Nad wauwad ikka ja tõusewad jälle.
 Ei noortmeest too nad walgusele.

42. Pruudi pärg.

Me' pruudi pärga punume,
 Sull' kaunil roosi lillil,
 Ja tantšule sind saadame
 Nüüd lenal pulma pillil.
 ∴: Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg. ∴:

Wul ajas kaswab kauniste
 Küll mirta iga sugu;
 Kus wiibib armas peiule,
 Kas neist ei pea ta lugu?
 ∴: Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg. ∴:

Pruut ledras seitse aastat teed
 Kulb lõnga wärtnal walmis,
 Kui hebemed nii peenil'jed
 Ta ehted tudus, palmis.
 ∴: Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg. ∴:

Kui seitse aastat mööda sai,
 Siis tuli koju peiu,
 Ja et ta pulmad kaasa tõi,
 Meil pärja pärib neiu.
 ∴ Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg, ∴

M. J. Eisen.

43. Meremees.

(Sooime meremehe laul.)

Ei noorelt kofi meremees ∴
 Ja kodu merel, laewa sees ∴
 Summ widi widi widi widi pommraffa;
 Summ widi widi widi widi radi pommraffa!
 La! meie laew aga lennata,
 La! Soome neiud elada! —
 Kui purjud lahti tõmmatud ∴
 Ja ankur üles winnatud ∴
 Summ widi widi widi widi pommraffa;
 Summ widi widi widi widi radi pommraffa!
 La! meie laew aga lennata,
 La! Soome neiud elada! —
 Siis tormab rutust laewale ∴
 Seal laenetawa merele ∴
 Summ widi widi widi widi pommraffa;
 Summ widi widi widi widi radi pommraffa!
 La! meie laew aga lennata,
 La! Soome neiud elada! —
 Laew lendab lendes nii kui lind ∴
 Ja walges wahtus tema rind ∴
 Summ widi widi widi widi pommraffa;
 Summ widi widi widi widi radi pommraffa!
 La! meie laew aga lennata,
 La! Soome neiud elada!

Mull purjetades, itka lust :;
 Eh! lõwerdas küll laewa mast :;
 Summ widi widi widi widi pommrasja;
 Summ widi widi widi widi radi pommrasja!
 La! meie laew aga lennata,
 La! Soome neiud elada!

Kui sureb ükskord meremees :;
 Siis neiud nutwad filmawees :;
 Summ widi widi widi widi pommrasja;
 Summ widi widi widi widi radi pommrasja!
 La! meie laew aga lennata,
 La! Soome neiud elada! —

Nii rõõmsast elab meremees :;
 Kas olgu surm eh! elu ees :;
 Summ widi widi widi widi pommrasja;
 Summ widi widi widi widi radi pommrasja!
 La! meie laew aga lennata,
 La! Soome neiud elada!

Kus linna iial lähem ma :;
 On rõõmu, ilu lõpmata :;
 Summ widi widi widi widi pommrasja;
 Summ widi widi widi widi radi pommrasja!
 La! meie laew aga lennata,
 La! Soome neiud elada! —

Seal uhked elumajad ees :;
 Kus lõik wõib saada meremees :;
 Summ widi widi widi widi pommrasja;
 Summ widi widi widi widi radi pommrasja!
 La! meie laew aga lennata,
 La! Soome neiud elada! —

Ma istun siidi sohwa peal :;
 Ja neiu minu kõrwal seal :;
 Summ widi widi widi widi pommrasja;
 Summ widi widi widi widi radi pommrasja:
 La! meie laew aga lennata,
 La! Soome neiud elada! —

Seal kallid toidud on mull'ees ;:
 Ja wiina õlut rohkest käes ;:
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Las' meie laew aga lennata,
 Las' Soome neiud elada! —

Rõig' armsam on mull' Soomemaa ;:
 Siin ilmas laia taewa all ;:
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Las' meie laew aga lennata,
 Las' Soomi neiud elada!

Rüll Soome neiud ilusad ;:
 Neil kuldsed juuksed kollakad ;:
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Las' meie laew aga lennata,
 Las' Soome neiud elada! —

Rui nad ka põlda künnawad ;:
 Neil riided siiski wiisakad ;:
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Las' meie laew aga lennata,
 Las' Soome neiud elada! —

See tolm mis põllult üles keeb ;:
 See neiu näu pruuniks teeb ;:
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Las' meie laew aga lennata,
 Las' Soome neiud elada! —

Rui kodu randa jõuame ;:
 Siis hulgal wastu tullakse ;:
 Summ widi widi rüdi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Las' meie laew aga lennata,
 Las' Soome neiud elada! —

Seal sõbrad andwad lätt ja suud :;
 Rõõm täidab ksil', — ei kuulda muud :;
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 La!' meie laew aga lennata,
 La!' Soome neiud elada! —

(Soome keele järele.)

44. Põhjamaa pime kuningas.

Miks seisab põhja rüütli hull
 Seal mere kalda peal?
 Mis nende pime kuningas
 Seal otsib kipi na'al?
 Ta walged juuksed peas
 Oh lahti tuule kää,
 Ja üle mere silma
 Ta hüüab kurwaste:

Sa tige rõõwel saare peal,
 Kus minu tütar on?
 Ta kandle mäng, ta laulu heal,
 Reed olid minu õnn.
 „Su wargateu läbi
 Müüb tütreft ilma ma.
 Sest sull on hirmus häbi,
 Mull walu otsata.“

Waat, talju loopast astub mees,
 Kes hirmus näha pealt,
 Ta peab hiin mõela lääes,
 Ja tõstab naerdes healt
 „Kas sull on wähe rahwast!
 Miks andsid riisjuda?
 Kas pole seda wahwast.
 Kes tapleks minuga?“

Kõik rüütlib seda kuulwad,
 Ei üksi usalda,
 Ja kurwalt küsib kuningas:
 „Kas üksi jäetud ma?“
 Noor poeg siis astub ette;
 „Taat, kas ja taplemist
 Eht usud minu tätte,
 Mul küllalt jõudu wiist?

Mu poeg, noor oled sina weel?
 Ta õppind sõjamees, —
 Ja fiiski mine, sinu käel
 Näib mehe rammu sees.
 „Säh, wõta, julge weri,
 See kuulus mõel mu käest!
 Kui langend, — neelgu meri
 Mind õnnetumat meest.“

Ja kohisedes lõikab paat
 Müüd läbi laenete,
 Kõik wait, ja pime kuningas
 Wast kuulab hoolfaste.
 Su kuulub sõjakisa
 Ja mõega helin ka,
 See paneb ümberkaudu
 Kõik kaljud tõlama.

„Mis teie mehed, näete sealt?“
 Mii küsib pime mees,
 Mu mõel, ma tunnen tema häelt,
 Mii tähtsalt helises.“
 „Õnn saagu kuningale!
 Auu tema pojale;
 Ja rõõwel maha langend
 Tal warga palk on käel“

Kõik jälle waitsest seisawad,
 Weel kuulab pime mees:
 „Mis mina kuulen tulewat
 Ja kohisewad wees?“

„Eks see su poeg ei ole,
Kes tuleb mõgaga?
Su lähorpeaga tütar
On paatis temaga.“

„Mu armsad lapsed, tere ta!“
Nii kaldalt hüüab ta,
„Mis mull nüüd wiga elada
Ja surra rahuga?
Poeg, mõega paned kirstu
Mu seltsis puhkama,
Ja sina, tütar, saadad
Mind hauda lauluga.“

45. Saeweski.

Ma saewestis täna
Nii wärsind istusin,
Ja jookswa wee mäangi,
Ja rattaid waatafin.
Ma panin kui pool unes
Ka saagi tähele,
Kuis pakust pakust läbi
Ta löikas rutuste.
See pakki kui elaw oli
Ja walust wabises.
Ta kiitsus, kääksus isi
Ja tafa lõneles:

Sa oled õigel tunnil
Just seia tulnudki,
Su pärast häda sunnil
Mind waewatakse nii.
Sest pea saab sull käidud
Siin ilmas elu-tee,
Siis saab neist laudest tehtud
Sull furnu kirstule.
Ma nägin seal kuus lauda,
Mu süda raskeks läind, —
Ma tahtsin selgem kuuda —
Saed olid seisma jäend.

46. Mere kaldal.

Meiu istub mere kaldal, Laene murrab praegu maha-
Waatab wette, peeglistse: Besilille waatja ees;
Seal üks hõbedane ilu, Meiu mõtleb, et ta nõnda
Meelitab ta mängile. Muretaks ta elu sees.

Sest ta hüüab: jõua, jõua
Peiute mu järele,
Hiljemini kaun ära
Laiä elu laenesel —

47. Sõrmus.

Seal kus laene igaweste
 Kohab rannal rahuta,
 Ja luuwalge tasakeste
 Döfel paistab üle maa,
 Seal kus roosipõesa wilus;
 Laifalt puhlab Türklane,
 Nõianeitsi noor ja ilus,
 Andis mulle sõrmulje.

„Wõta,“ ütles suud mull' andes
 Kaunis armas neiuke,
 „Seda armumärki langes
 Saad sa suure wõimuse.
 Ei küll pitka noorust maitse
 Sina selle wõimu seest,
 Ei ta igawest sind kaitse
 Kurbtuse ja mure eest.

Wara, rikkust ta ei anna,
 Auu ei kuulust nime la,
 Läbi laente sind ei kanna,
 Sõjas sind ei kaitse ta,
 Ta ei anna sulle wõitu,
 Kui sind piinab waenlane,
 Ta ei patu sulle sõitu,
 Külmast põhjast lõunale.

Aga kui lord kurjal tunnil
 Petab film sind himuga,
 Annab kawaluse sunnil
 Meiu suud sull' armuta,
 Kui sind mõtlemata sammul
 Himu petab truudusest,
 Siis mu sõrmus imerammul
 Peastab sind ta wõrkudest.

48. Linda.

Sealt Lääne mere kalda pealt
 On kuulda Linda leina healt,
 Ta õhtab raskest südamest
 Ja leinab kallist mehelest.

„Oh Kalew, miks nii wara ja
 Ju pidid surmas närtfimal!
 Ma olen ütsi ilmas nüüd,
 Ei olnud mull, ei sinul süüd.“

„Mu pitka leina pisaraid
 Su mängu-muru täidawad;
 Kus, kaasa, rõõmus lönd'siate,
 Seal laenetab nüüd tiigike.“

„Seal mängib üks lord rõõmsaste
 Su kõige noorem pojule
 Su kottas ja su rauast rind,
 Mu tuile ja pesalind.“

„Oh Kalew, tule uuesti' ja
 Beel tedre tütart kosima:
 Kui laua, lallis, tahad ja
 Küll kalmu lambris wiibida?“

Kui kuuled sarwe pae pealt
 Ja wainult Wanemuise healt:
 Siis kalmud latki purusta
 Ja tõuse uue jõuuga!“

Ei ja siis Linda leinama,
 Ei filmawesi woolama:
 Ja elan uue iluga
 Ja uuest hõiskab Gestimaa!

49. Süda tuksub.

Süda tuksub: tuls, tuls, tuls,
 Mine lahti uks, uks, uks
 Et me' lähme Mallega,
 Saarde kalu püüdema.
 ∴: Hopsaja, Mallega,
 Saarde kalu püüdema! ∴:

Oh kui saatsin mina seal
 Kõrge mere silla peal
 Malle kõrwa jõuada,
 Dotaks wene jõuada.
 ∴: Hopsaja, Mallega,
 Dotaks wene jõuadal ∴:

Kui on hüwa päri tuul,
 Lendab wene nii kui tuul.
 Et meil aega Mallega,
 Sala juttu westada.
 ∴: Hopsaja, Mallega,
 Sala juttu westadal ∴:

Kui on kalad roogitud,
 Jutud kokku räägitud,
 Siis me' lähme Mallega
 Maale kalu kauplema.
 ∴: Hopsaja, Mallega,
 Maale kalu kauplemal ∴:

Koju tulles tiireste
 Wõtan Malle kaenlasse,
 Siis me' lähme Dontowa
 Pulma ehteid ostema.
 ∴: Hopsaja, Mallega,
 Pulma ehteid ostemal ∴:

50. Kuld rannake.

Kuld rannatel!

Mill jõuab laew su kaldale?
 Ju wara kalli toiduga
 Su poole wõtsin purjuta,
 Ei weel su kallist kallast näe
 Siit üle kõrge laente mäe.

Kuld rannatel!

Mill jõuab laew su kaldale?
 Weel itta wõera ilma piir,
 Ei läigi ranna sini wiir
 Sealt üle elu-mere wee,
 Kus löpeb minu laewa tee.

Kuld rannatel!

Mill jõuab laew su kaldale?
 Ma õhtan siin kui wäsiind lind,
 Et waitne elu mere pind,
 Ei tuul mu laewa lendes a'a
 Ei mina weelgi randa saal!

Kuld rannatel!

Mill jõuab laew su kaldale?
 Küll õhtu päikse paiste lääes
 Sind wette wirwendusets näets —
 Oh siis raske, wilets järg,
 Sest tee on hirmus pitt ja märg!

U. R.

51. Jõe Jumalaga.

Jõe Jumalaga isamaa!
 Jõe Jumalaga nüüd!
 Sest wõeramaale lähnen ma!
 Jõe Jumalaga nüüd!
 Sest ma laulan kurwa meelega,
 Suu, südame ja keelega!
 Jõe Jumalaga nüüd!

Su taewas, põllud, heinamaad,
 Oh armas isamaa!
 Mull' palju rõõmu tegewad,
 Oh armas isamaa!
 Jumal teab, et ma sind armastan
 Ja siiski lahtuma just pean.
 Jäe Jumalaga nüüd!

Sa armas jõgi, saadab mind,
 Jäe Jumalaga nüüd!
 Et lahtun, see teeb kurwaks sind,
 Jäe Jumalaga nüüd!
 Druust sammeldanud kiwi pealt
 Sealt tõstan wiimast lorda healt!
 Jäe Jumalaga nüüd!

Dr. R. A. Hermann.

52. Üles mägedele.

Minge üles mägedelle,
 Tuule õrna õhule!
 Waatke alla, oru põhja,
 Üle lille hiilguse!
 Waatke, kuidas oja keerleb
 Läbi luha läitwa!
 Ja siis hüüdke alla orgu:
 ∴ Ilus oled isamaal ∴

Waatke, metsad pilwe poole
 Tõstwad latwu uhtuses.
 Kuulge, kuidas kaasil kohab
 Lehtawates lehtedes!
 Waatke, jõed, järwed läitwad
 Metsas wirwendusega!
 Ja siis hüüdke üle metsa:
 ∴ Ilus oled isamaal ∴

Waatke, rohke rutis hällib
 Uhte nurme nõlwadell
 Tõu-wili tõutab anda
 Rohket saati sügisell
 Wiljapuude okste otsas
 Hiilgwad anded iluga!
 Ja siis hüüdle üle nurme;
 ∴ Ilus oled isamaa! ∴
 Waatke tarja lustipidu
 Leherikkas lepitus!
 Kuulge tarjalaste laulu!
 Wastu helljas laasitus!
 Waatke, kuidas kõrgel wõlwil
 Taewas helgib sinaga!
 Ja siis hüüdke üles poole:
 ∴ Ilus oled isamaa! ∴

Dr. M. Weste.

53. Lilla.

(Rahwa laul.)

Mi Lilla istus lammeris.
 Tal aeg oli igaw ootes.
 Seal nägi isat tulewat:
 Ja lammerissa astwat. —
 „Kulla isa, kallis isa,
 Lunasta mu südant!“
 „Ja kellega ma lunastan,
 Kui mull ei ole raha?“
 Sull on todus kolmi tätku,
 Pane üks neist pandiks!
 Ennem jätan tütre ma,
 Ennem kui annan tätku. —
 Siis nägi ema tulewat:
 Sealt üle laia wälja. —
 Kulla ema, kallis ema,
 Lunasta mu südant!

Ja kellega ma lunastan,
 Kui mull ei ole raha?
 Sull on kodu kolmi lehma,
 Pane üks neist pandiks!
 Ennem jätan tütre ma,
 Ennem kui annan lehma. —

Rüüd nägi wenda tulewat:
 Seal üle Põhja mere. —

Kulla wenda, kallis wenda,
 Lunasta mu südant!

Ja kellega ma lunastan,
 Kui mull ei ole raha?

Sull on kodus kolmi püssi,
 Pane üks neist pandiks!
 Ennem jätan õe ma,
 Ennem kui annan püssi.

Seal nägi õde tulewat:
 Rüüd üle õue lambri. —

Kulla õde, kallis õde,
 Lunasta mu südant!

Ja kellega ma lunastan,
 Kui mull ei ole raha?

Sull on kodu kolmi sõrmust,
 Pane üks neist pandiks!
 Ennem jätan õe ma,
 Ennem kui annan sõrmust.

Seal nägi peigmeest tulewat
 Rüüd Soomest Wiru randa. —

Kulla peigmees, kallis peigmees,
 Lunasta mu südant!

Ja kellega ma lunastan,
 Kui mull ei ole raha?

Sul on merel kolmi laewa,
 Pane üks neist pandiks!
 Ennem mina jätan laewulest,
 Ennem kui lahkun pruudist.

Seft mina tahan wabasta
 Ja lunasta sinu südant.

54. Eesti laul.

Kuule kuidas hääli helib
Vanemuise tandlest kõlab :

∴ See on Eesti laul ! ∴

Kuule, kuidas männit mühab,
Kuidas jõgi jooksul kohab :

∴ See on Eesti laul ! ∴

Waata, jää ja lumi walgub :
Päikse paistel läiki wilgub :

∴ See on Eesti laul ! ∴

Waata põhja eha, loitu,
Wirmaliste leegi loitu :

∴ See on Eesti laul ! ∴

Igas kohas hääli helib,
Hääli helib, keeli kõlab :

∴ See on Eesti laul ! ∴

Kui sull rõõmu, wend, siis tule,
Kui sull kurbust, tule kuule :

∴ See on Eesti laul ! ∴

Dr. M. Weste.

55 Miks sa nutad lillekene.

Miks sa nutad, lillekene,
Nupud sull täis pisaraid !
Kas sa raslet hinge walu,
Hellate, ta tunda said ?

On sull' Eesti pind ta rääkind,
Waitne õõ sull' teadustand
Ennemuistsest rõõmu põlwest,
Kadund õnnest pajatand ?

Tõsta pead, oh diekene,
Koit on saanud isandaks !
Dma terad hiilgwalt saadab,
Et nad nuttu kuiwataks.

Kuis ta lõuna walguft puistab
 Üle õitswa isamaa :
 Oh kuis tahame tall' tänu,
 Dis siis wastu õisata !

E. Koidula.

56. Gestimaa, mu isamaa.

Gestimaa, mu isamaa,
 Kuis mull' armas oled sa !
 Murravad la tornid, tuuled
 Sinu wiimsed tammepuud,
 Siiski hüüdwad minu huuled:
 Gestimaa, sul annan suud ! ;:

Gesti waprud wanemad
 Mäelt wailjelt waatawad,
 Peas on neil elutroonid,
 Wõidulaulud nende suus,
 Neil on kuninglikud troonid,
 Kuldsed kandleid palmi puus ! ;:

Gestimaa, su mehe meel
 Pole mitte surnud weel !
 Peab surm la rohtet lõikust
 Suure sõjataraga :
 Truuiks jäeme isamaale
 Wiimse weretilgani ! ;:

F. Kuhlbars.

57. Edasi.

Gesti pojad, edasi
 Astkem oma radasi !
 Laulgem rõõmu Loojale,
 Pibupäewa toojale.
 Lipumees
 Rongi ees
 Lehwitagu lippu lääes !
 Laulgem rõõmu radasi
 Gesti pojad edasi !

E. R. Linnutaja.

Cesti tütreb, edasi
 • Astkem oma radasi!
 Ditses armsal isamaal
 Õnnistusel igal a'al;
 Kaswage
 Kosuge
 Kõrgest', kõrgest', elage
 Käies rõõmu radasi!
 Cesti tütreb edasi!

Cesti wennad, edasi
 Astkem oma radasi;
 Truuits jäedes isamaal,
 Ujul, teisril igal a'al,
 Püüblem head,
 Saatlem wead,
 Wennalikult alati
 Käigem oma radasi!
 Cesti pojad edasi!

Cesti rahwas, edasi
 Astu elu radasi!
 Pea kalliks Cesti keelt,
 Hoia kalliks Cesti meelt!
 Üle maa
 Kangel's saa
 Ühenduses dieti'
 Hariduse radasi
 Cesti rahwas edasi!

M. J. Eisen.

58. Cestlane olen ja eestlaseks jäen!

Cestlane olen ja eestlasets jäen
 Runni ma elan ja hauasse lä'en!
 Cestlasets taewas mull' elu on annud,
 Cestlasets ema mind ilmale kannud,
 Cestlasets ema mind imetanud rinnal,
 Cestlasets astund ma isamaa pinnal.
 Cestlane olen ja Cestlasets jäen
 Runni ma elan ja hauasse läen!

Eestlane olen ja eestlaselt jäen
 Runni ma elan ja hauasse läen!
 Eestlase waim minul soonte sees wehib,
 Eestlase süda mu rinda mul ehib,
 Eestlase keel minu huuldella kõlab,
 Eestlase meel minul mõtetes elab.
 Eestlane olen jne.

Eestlane olen ja eestlaselt jäen
 Runni ma elan ja hauasse läen!
 Eestlase nime ma auustuselt pean,
 Armastust tema sees afumas tean,
 Eestlase nime ei jäta ma maha,
 Kui mul ka pakutaks kuulsust ja raha.
 Eestlane olen jne.

Eestlane olen ja eestlaselt jäen
 Runni ma elan ja hauasse läen!
 Eestlaselt surmani ennast ma hüüan,
 Eestlase heaks ma elada püüan,
 Eestlaste õnnetust tahan ma maitsta.
 Eestlaste õnne ja õnnistust laitsta,
 Eestlane olen ja Eestlaselt jäen
 Runni ma elan ja hauasse läen!

M. J. Eisen.

59. Troost igawuses.

Igawuses elan ilmas
 Üksi wõera rahwa hulgas.
 Mul on wäga raske elu,
 Kurbtus mu'st ei iial lau.
 Siiski, mis ma palju kaeban,
 Ilmaaegu ennast waewan?
 Sagebast ka tunnen rõõmu,
 Kui ma tõstan lahlest laulu.
 See on tõest õnneks liita,
 Et wõin lauldes aega wiita.
 Saulma olen noorelt õppind
 Lauldes on kõil (kurbtus) põgenenud.

Kui on õhtu tulnud lätte,
Lähem lauldes woodi ette.

Heidan ennast lauldes maha,
Rahul hingab siis mu leha.

Ja kui wahest õõse unes
Kurbtus jälle lätte tuleks,

Siis ma tõusen wara üles,
Lauldes Loojal' tänu andes.

Kõnda kurbtuses mu päewad,
Siiski rõõmus mööda läh'wad.

Fr. Brandt.

60. Tolm ja põrm.

Kas nägid ruffi põldu ja,
Kui õitses tolmates?

Eks tunnud seega waadates

Sa rõõmu südames?

Kõil elu ilud warjab tolm

Kui uinu rüppe sees,

Nii laua õitsemise and

Mull seisab filma ees.

Mis kaduw on, see peab kui põrm

Siin hauda langema,

Ja ootama, kui Looja hääl

Saab hüüdma: „Tõuse sa!“

Dr. F. Kreuzwald.

61. Kas süüd sest mull?

Kas süüd sest mull, kui kogemata korral

Sind esimest kord nägin metsa teel,

Ma tutwustuseks andsin lätt sul aralt

Ja tutwus-sõna kogeldas mu keel?

Kas süüd sest mull, kui sinu roosi huultelt

Siis lehwis lahke armas naeratus,

Ja kui su palgelt närtsimata lujul

Mull paistis wastu nõiduw iludus?

Kas süüd sest mull, kui sinu lahke waade
Mu peal siis wiibis õrna pilguga,
Ja kui see pill, kui tõuswa päikse kiire,
Mu hinges pani loidu lumama?

Kas süüd sest mull, kui sull nüüd tulsub tormilt,
Mu rind, mis õnne, salakartust täis...
Kui sind ma näha kõigest hingest,
Sind waadelda ja paradisi õis!?

Kas süüd sest mull, kui võimata mull täitsa
Mu rinnast matta leegitsewat tuld,
Mis lõktele löi sinu ainsast pilgust
Ja põleta mind tahab armetult?

Kas süüd sest mull, kui unes ega ilmsi
Ma sinu kuju unusta ei saa,
Kui waimus sinu ligisus mind tõstab
Siit ma pealt üles taewa ajuma?

Oh ütle, kallim, on siis mull sest süüdi?
Ja mõista minu peale lohut siis...
Ma wangina ju wiibin sinu ligi:
Kas süüd mul sest — mul mõista lohut siis...

Joh. Miinas.

62 Goldati jumalaga jätmine pruudiga.

„Kallis pruut oh ära nuta,
Ära liiast turwasta;
Eht küll pean ärarui'ma
Ja ta sõtta minema.“

„Hale küll on lahklumine,
Aga rõõm siis suurem weel,
Kui lord jälle kolku saame
Selle ilma elu=teel.“

„Sinust wara, sinust hilja
Sain ma rõõmu maitseada;
Aga see lord jäen sest ilma —
Mis seal võime parata?!“

„Keisri läst, ja Jumal nõuab
Et pean lohut täitma ma;
Baenlane pea tulla jõuab:
Peame wastu ruttama.“

„Ja nüüd jätan jumalaga
Seelord s'uga armas pruut,
Jumal aittu pea näha
Üksteist. — Anname weel suud!“

(Lindan. I.)

63. Igatsesine kodupaiga järele.

Kodu tahaksin ma jälle,
Kodu jälle oleks ma!
Paistab ometi mull' kodu,
Päike teise iluga.

Kodus elab arm ja heldus,
Kodus õnn ja rõõm mul ees,
Oh nii wäga, oh nii wäga,
Kaebab ihaldus mu sees.

Oh mis ihaldus mind waerab?
Mis ma õhlan lõpmata?
Mis mu südame teeb raskeks
Selle sala murega?

Baatan fiin ma haljast wälja,
Seal ju laewa lippudel;
Mõtlen tagasi ma koju,
Jäeb nii kurwaks minu meel.

Isa, armas Isa, taewas
Lase seda sünbida,
Et ma ütskord weel saaks näha
Dma kallist kodumaad.

Fr. R.

64. Wäike mees.

Ma laulan ühte laulu,
Mis wäiksest mehest on,
Küll wõib see wähe kaalu,
Mis nõnda tillute,

Ei leia keegi kergesi'
 Mii wäikest suurte seast:
 See tüdruk teeb küll targasti',
 Kes wõtab wäikest meest.

Suud anda pikkal mehel
 Ei naljalt ulata,
 Peab tõusma kitiwarwul
 Ehk teised aidaku.

Ja riiet tema kehale
 Lää' b palju, oisata.
 See tüdruk teeb küll targasti',
 Kes wõtab wäikest meest.

Ja kui weel juhtub sõda,
 Pikk mees peab minema;
 Eks tillule järe kodu!
 Siis seltsiks naisele.

Ei armastawast elust
 Ta lahku elades.
 See tüdruk teeb küll targasti'
 Kes wõtab wäikest meest.

65. Kodu.

Meil aia-aärne tänawas,
 Kui armas oli see,
 Kus laste heinas põlwini
 Me' lapsed jooksiime.

Kus ehani ma mängisin
 Küll lilli, rohugo,
 Kus wana taat läe kõrwas mind
 Tõi tuppä magama.

Küll üle aia tahtsin siis
 Ta kombel waadata!
 „Laps oota,“ ta, „see aeg
 On kiir küll tulema!“

Neg tuli: Maa ja mere peal
 Silm mõnda seletas,—
 Ei pool nii armas polnud seal
 Kui küla tänawas!

L. Koibula.

66. Grenaderi laul.

Mina, üks mees
 Maailma sees!
 Pole veel küll ohwitser,
 Siiski ju Grenader,
 Auustud mõlemad
 Teistest ju ülemad.
 Hõisja! kus mees
 Maailma sees.

Mina, üks mees
 Maailma sees
 Pole mul küll maja,
 Mis mul sest ka waja?
 Laagri pail kui puudub,
 Siis puhlan, kus juhtub,
 Hõisja! kus mees
 Maailma sees.

Mina, üks mees
 Maailma sees!
 Täna pole raha,
 Homme saan palka;
 Senni saan laenukski;—
 Tasun ju auusaste.
 Hõisja! kus mees
 Maailma sees.

Mina, üks mees
 Maailma sees!
 Waenlast tüki kaks, kolm
 Roogin maha kui tolm,
 Reljas, kui mind tapab,
 Sumal mind siis nõuab.
 Hõisja, kus mees
 Maailma sees.

Fr. Brandt.

67. Isa sõnad.

Minu isa ütles mulle:
 „Prii on jälle meie maa,
 „Prii on jälle meie rahvas.
 Armas poeg sest rõõmusta!“
 „„Kuidas priius meile tuli;
 Ütle isa minule?““
 Isa ütles: „Priius tuli
 Kui see koidu tähele!
 „Priius hakkas meile paistma
 Kui see tume wara toit,
 Priius hakkas helendama
 Kui see lõkkes koidu loit
 „Priius tõusis kui see päite
 Kodu kuldsse kaisu seest;
 Orja põli pugest ära
 Kui see udu päitse eest!“

Mina unesi' isalt nõudsin:
 „Kas meil priius jälle kaub?““
 Isa ütles ei ta kav;
 Priius tõuseb orjus wau!
 „Ohjad ei wõi jõe hoida,
 Kui ta kohab kewadel?
 Kas wõib priiust paelul panna
 Kui ta paisub paistusel?

Kes wõib meie metsjal hüüda,
 Kui on lääes kewade:
 Kaasil ära aja lasu,
 Lepit, ära lehitse!

Kes wõib orasele hüüda:
 Ara wõrsu wõsu sa!
 Kes wõib haljal aasal' öölda:
 Ara halka õitfema!

„Kes wõib tõuswal päil'sel' hüüda:
 Keera jälle tagasi!
 Teda pilw küll wahel latab,
 Aga päew on ometi!

„Aleksander andis kästu:
 Priius paista Gestimaal!“
 Priius Gestimaal nüüd paistab,
 Säegu paistma igal a'al!

Dr. M. Weste.

68. Oma keel.

Minu kallis oma keel,
 Oh kui armas oled sa,
 Oh kui ilus on su heal,
 Oh kui kenalt kõlad sa!
 Olin ära võeral maal,
 Võeras rahvas, võeras wiis,
 Oh kui häle minu meel!
 Võerad lombed, võeras keel,
 Nüüd ma jälle omal maal,
 Oma rahvas, oma wiis,
 Oma lombed, oma keel,
 Nüüd ma olen rõõmu täis!

Waevalt rääkisin rahwaga,
 Ütski mõistnud täiest' mind,
 Kuulsin nende juttu ta,
 Oma keel, ei kuulnud sind.

Ütsi taewa Sjaga
 Rääkisin ma oma keelt;
 Tema kuulis armuga,
 Juhatas mu kurba meelt.

Minu kallis oma keel,
 Oh kui armas oled sa,
 Oh kui ilus sinu hääl,
 Oh kui kenasti' kõlad sa!

S. Saffelblatt.

69. Kurbtus ja lootus.

Minu rõõmulis oli Anna.
 Kes mind truust' armastas
 Siis kui alles elas tema:
 Oh nüüd surm ta närtjitas.

Aga tõest ta õitseb jälle
 Taewa paradisi sees,—
 Eht küll nüüd mu süda hale
 Rõõmu aeg veel tuleb ees.

Taewas saan ma teda näha,
 Kui sest ilmast lahkun ma;
 Surm ei wõi mind lahutada,
 Ega rõõmu segada.

Oh! küll on need ilma päewad
 Üürilehed, kadunud;
 Ühte järke noored, wanad
 Siit maailmast lahkunud.

Eht küll mitmed lapse põlwes
 Olib armus kihlatud,
 Aga mõnda surma kirwes
 On nüüd sagest raiunud

Hale on küll lahkumine
 Siit maailmast mitmele,
 Aga rõõm ja hõiskamine,
 Kui seal lotku tuleme.

Pea hüüdwad surma kellad
 Ja mind hauda kantakse,
 Sõbrad, wennad, õed hellad
 Saatwad mind siis minema.

Fr. Brandt.

70. Mõttele mu peale.

Mu arm on läin'd, nüüd elan kurwad tunnid,
 Su armas pilt on siin veel minu ainus rõõm,
 Kust wõin ma oma rahu jälle leida,
 Mis igawest on minust kadunud?

Oh magus arm, mis südames veel tuisub,
 Ja unes magusast, mind rõõmustab,
 Sest kadunud mu paradisi elu,
 Mis igawest' on minust kadunud.

Siin seisjan nüüd, mull walu südames
 Ja waatan nuttes trööstides su peal',
 Kes tunneb tõest mu kurbtust ja mu häda
 Sest õnnetu on kõik mu elu-aeg!

Mu arm, mis peal' mu süda lootis,
 Sa oled end ka minust lahutanud,
 Mu haavu ei wõi iial parandada,
 Mis sügawast' mu südamesse läind.

Mõttele mu peal' mis ja mull' oled teinud,
 Mis minu süda sinu pärast näind,
 M'ult kallist rahu wõtsid minu elust
 Ja andsid mulle muret, kurwastust.

Mõttele mu peal', kui rõõmu elu elad
 Ja rõõmustad end hulga lilledest,
 Ja rõõmsast, armsast suisest ajast!
 Oh ära unusta siis fina mitte mind!

Mõttele mu peal', kui kukulinnud laulwad
 Ja päike kuldsest ehtest walgustab,
 Ei ole mull' ka siiski mitte rõõmu,
 Waid waitset minu süda nutab sees.

Mõttele mu peal', kui südant oled leidnud,
 Mis armastuses sinu wastu keeb;
 Siis ela rõõmus ja siis ela õnnes,
 Ma soowin head, mind oled kurwastand.

Mõttele mu peal', kui teist ja oled leidnud,
 Kes armastuses sinu wastu keew;
 Siis ole rahul, ela rõõmus, õnnes,
 Sull' soowin head, mind oled kurwastand.

Mõttele mu peal', kui altari ees seisad
 Ja oma südant lubad teisel' seal,
 Mõttele, mis kurbtust teed ja seega mull',
 Sa jurud surma-kransti pähe mull'.

Mõttele mu peal', nii kaua kui sa elad,
 Mõttele mu peal', kui hauas hingana ma,
 Mõttele mu peal', kui enam mind ei ole,
 Mõttele mu peal', — su pärast jurnud ma.

71. Tahkuja laul.

Mu süda on raske ja kurb mu meel,
 Sest minetu lord on mull' läe'.
 Mu wanemad, wennad ja omaksed,
 Eh! mina teid enam ei näe.

Sa kallis maa, kus ma kasvasin,
 Sa todupait, kus ma elasin!
 ∴ Ma lahkun, teid enam ∴ ei näe. ∴
 Mõis nutate teie nii ärdaste
 Ja peate kinni mu käe.
 Mu südant veel raskemalt koormate,
 Ma ometi teile ei jäe.
 Ma pean minema waluga,
 Et hoidku Jumal teid armuga!
 ∴ Müüd lahkun, ma teile ∴ ei jäel ∴:

R. E. Malm.

72. Tõutus.

Sul olen end andnud
 Siin, südamega
 ∴ Ja truudust sulle wandnud,
 Mu armas isamaa! ∴
 Oh õitse veel kaua,
 Mu isade maa,
 ∴ Sa maa, kus palju wilja
 Ja waimu wara tal ∴:
 Sul sinawad metsad,
 Ja õht heinamaal;
 ∴ Siin tundsin rohket rõõmu
 Ja rõhku raskel a'al. ∴:
 Siin leidsin ma sõbrust,
 Mis kõwem kui raud,
 ∴ Ja armsal ajal hüüdis:
 Meid totku rõõmu laul. ∴:
 Sa oled mind kaitanud
 Kui kilp minu ees,
 ∴ Su rahu olen maitanud,
 Su lehtwa lille sees. ∴:
 Sa oled mull kallis,
 Mu isade maa,
 ∴ Sull' surma woodis tahan
 Siin kiita lauluga! ∴:

F. Kuhlbars.

73. Sündimise päew.

Tere nüüd ja kallis päew,
 Sind on Jumal jälle annud!
 Ta on armust kannatanud
 Ja weel elu pikkendanud.
 Tere sa ;: kallis päew! ;:
 Tänu sull', Jumalal,
 See suure armu eest!
 Halleluja lauluga
 Täna unest üles ärta!
 Sull' on Jumal armu näitnud
 Ja sind rohkest õnnistanud!
 Tere sa i. n. e.

Oma tänu ohwriga
 Palwes tema ette astu!
 Ta on helde, armuline,
 Raitses sind ja kaitseb weel.
 Tere sa j. n. e.

Andku Jumal kaua suli'
 Rõõmsaid päivi, rõõmust elul
 Hoidku kaugel sinust walu
 Kurni hüüab surma kell.
 Tere sa j. n. e.

J. W. Jannsen.

74. Äraminek Tallinnast.

Äraminek Tallinnast
 See kurbastab mind,
 Jäe Jumalaga neiu,
 Ei enam näe ma sind.

Sa olid mull' armas
 Sind armastan weel
 Ja soowin, et waksali
 Mind saada'sid teel'.

Nüüd lootus mull' kadunud
 Ja kurbtus mul ees,
 Et õnne mull, ei õitsenud,
 Sest lähen ma teal.

Jäege heaks mu sõbrad,
 Kes teie weel siin.
 Ööd päewad mul meeldes
 Nüüd on Sahalin.

Head õnne, minu ema,
 Sinu kurbtuse sees,
 Et wiimist lord täna
 Weel seisab ju ees.

Kui on raudtee mashin
 Ja kolm lord lõõnd kell,
 Minu aeg on siis kassin,
 Sest siis on ju küll.

75 Gustaw ja Truuta.

Õhtul waitse metsa wilus
 Laulis Gustaw kurbtuses,
 Kurtis Truutal oma häda,
 Et ta armastada teda;
 Truuta lootis mõteldes:
 „Gustaw, ei ma mõista sind,
 Gustaw, ei ma usu sind!“
 „Armastus,“ ta laulis jälle,
 On nii lange, waewab mind,
 Kui sind tahan armastada,
 Wõtaksid wist pahandada,
 Itka armastan ma sind!“
 „Gustaw, ei ma mõista sind,
 Gustaw, ei ma usu sind!“
 Sinuta ei malka elu,
 Sinuta suur kurbtus mul.
 Sa mu ainus rõõm ja ilu,
 Sinuta on mul siin walu, —
 Seda Truuta ütlen sull'!?” —
 „Gustaw, ei ma mõista sind,
 Gustaw, ei ma usu sind!“
 „Kui ei näe sind, siis on walu,
 Kui sind näen, siis jälle piin!
 Itka otsin ma sind leida, —
 Siiski katsun eemal hoida, —
 Eh! küll ligi oleksin!“ —
 „Gustaw, nüüd ma mõistan sind,
 Gustaw, nüüd ma usun sind. !“
 (Lindan. I.)

76. Õhtu päike.

Õhtu päike paistab kulda
 Üle metsa, üle maa!
 Puista lõnet pilwe põue,
 Minu südamesse ka!

Mets siis heidab une sülle
 Maa siis magab rahuga,
 Pilw ja minu süda sala
 Mõnda tõiwad kaebama:
 Kää'l'wad õnnest, rõõmust, rahust,
 Walgeist waba ilmadedst
 Runni paneb une peale
 Neil ka pehmet hõlmalest. —
 Öhtu päile puista kulda
 Üle metsa, üle maa!
 Puista kõnet pilwe põue,
 Minu südamesse ka!

(A. Reinwald.)

77. Kõrnet.

See laul on temast enesest tehtud wangitornis, enne kui teda ära huta-
tati aastal 1724.

Ei kuulda pole olnud teal
 Ei Türgi ei ka Hiina maal,
 Mis teinud olen mina nüüd,
 Küll wäga suur on minu süü.
 Mul oli suur õnn Jumalast,
 Sest soldatist sain kõrnetiks,
 Siis wäga uhkels lätsin ma
 Ja nõudsin rikkust, raha ka.
 Siis wõtsin ma ka kosida
 Üht neitut, nimi Agata,
 Me' elasime ilusast,
 Meil oli ka kaks lapsukest.
 Nüüd alles märkas minu meel,
 Kuis kurat ilmub, petjal teel,
 Ja püüab kõige wäega
 Head abielu lahuta.
 Kes siin ei palu Jumalat,
 See langeb tema wõrku pea:
 Sest sündis hirmus lugu ka
 Nii wiisi otse minuga.

Seal ilmus hätist sõja läst,
 Seal 'polnud muud kui jätsin töit.
 Kui hulga maad ju olin läin'd,
 Siis leidsin ka üht korterit.

Üks rilas, ilus preili seal,
 See oli neitsi põlmes weel:
 Ma läksin teda kosima,
 Ei põlganud mind ära ta.

Siis kurja nõu ma pidasin,
 Kuis oma naist ma surmaksin,
 Ja et siis saaksin elada
 Ma selle preili waraga.

Siis arvasin ma kartmata:
 See preili pean saama ma,
 Sest temaga hea elada,
 Et on nii wäga rilas ta.

Siis saatan taga kihutas,
 Et luba aga küsisin,
 Mis anti mull' hea meelega,
 Siis koju wõisin minna ma.

Mu lapsed teretasid mind,
 Mu abikaas end rõõmustas,
 Ka lapsed suure rutuga
 Mull' wastu wõtsid iõtata.

Ma hüüdsin: „Rõõmsad olge siis:
 „Ma tulen laugelt wõeralt maalt
 „Seal mõisa osisin, — nüüd wiin teid
 „Siis lohe sinna sedamaid.“

Kui õõ ju olin olnud seal,
 Siis nõu mul peetud warsti ka
 Et abikaasa lastega
 Mu seltsis hakkas tulema.

Kui õõ ja päewa sõitsime.
 Siis riigi rajal jõudsime,
 Seal palju purjetasin ma,
 Kus sai mu süda julgust ka

Seal tuli ju Mosahi laan
 Üks ilus hallil oli seal,

Seal hobust kinni peatafin,
Kus meie maha astsime.

Mu lapsed ja mu emand ka
Seal hakkaswad mängima;
Nad olid rõõmsad südames,
Ma olin aga kurjust täis.

Seal nemad rõõmsast mängisid,
Ma mõela wälja tõmbasin,
Mu emand hakkas kohluma.
Kuid arwas, et wast mängin ma.

Ta waatas lahtelt minu peal
Ja ütles: „Ära hulla teall
„Sest nalja asjast wõib ju pea,
„Suur õnnetus ka sündida.“

Seal lartisin ma wihaga:
Kas arwad sa, et nalja teen?“
Siis pistsin läbi rinnust ta,
Et weri purtsas wastu suud?

Ta hüüdis jurma walus weel:
„Küll Jumal taewast seda näeb,
„Et mul ei ole ühtki süüd,
„Eht fina küll mind tapad nüüd?“

Ma wastasin siis ehmates:
„Sa sure ilma armuta!
„Mis tehtud on, see tehtud nüüd,
„Eht sul küll just ei ole süüd!“

Küll lapsed nuttes karjusid
Ja hõrdaste ka palusid:
„Oh jäta ema elusse!
„Me' head lapsed oleme.“

Seal ema walus surnud ju
Ja lapsed nutsid haledast;
Nad waesed käsi koltu löid,
Mu süda siiski lõwaks jäi.

Ei saatan minu südames
Ju täielikult walitses,
Siis pistsin tüdart läbi ka,
Ma ühe mõega pistega.

Kui seda nägi pojute,
 Kes oli alles elus weel,
 Siis ütles tema paludes:
 „Hea laps ma tahan olla sull!“

Ja palus wäga haledast:
 „Oh jäta mindki elamal
 „Mu riided, rätid, kübar ka.
 „Meid kõik ma kingin sinule!“

Ma kispandasin kurjaste:
 „Sa loorapöeg pead surema,
 Mu läte all siin armuta.“
 Ja lõi ta surnuks mõnegaga.

Siis surnud metsa tassisin
 Ja matsin kinni olstega,
 Siis hakkasin ma minema
 Ja toledaste ajama.

Seal tuli vastu postipois,
 Mul hirmu täis siis süda kees.
 See jootma läks hoost hallikal’
 Ja leidis were-märgid eest.

Sealt kuulis healt ta metsa jeeft,
 Ja jooksis ruttu kõigest wäest.
 Sealt leidis surnuid risu alt
 Ning tütarlapse elusalt.

Ja wõttis tütarlapse sealt
 Ja tõttas ruttu linna tealt,
 See sõnum tormas laiali,
 Ja warsti ilmsiks tõusiski.

Laps sai weel suure waewaga
 Weel üles rääki’ hädaga,
 Kuis nemad saanud armuta,
 Seal isast hirmsast surmatud.

Seal tõtati mind otsima,
 Ja lätte jaadi mind ka peo:
 Eest preili juurdes olin ma,
 Rust wangi pidin minema.

Oh las weel peaks Jumal nüüd
 Siin armu heitma minu peal’?

Sest minu hing on wande all,
 Oh Jeesus! aita armust teal.

Küül wäga ligi surma tund,
 Seal lohus mull' ju mõistetud:
 Mind wangisti wälja talutaks',
 Ja neljats lõhli tistatse.

Mu pea saab lõõdud posti peal,
 Mu neli osa ratta peal,
 Et märku wõtaks igamees
 Kes kurja teeb, mis patt sell' ees.

Oh armas ristirohwas sa,
 Kes elad abielus ka,
 Sest wõtke Jeesusi paluda,
 Et saatan teist ei jägu saa.

Fr. Brant.

78. Lilleke

Ma nägin orus lillekest,
 Mis walge-punane.
 Ei jeda lille enam näe,
 Sest walu kipub südame,
 Mu waeße südami.
 Oh lillete, oh lillete,
 Mill' saan, mill' saan su õitele?
 Oh lillete, oh lillete
 Mill' saan su õitele?

Mu lille juurde laske mind,
 Niisugust polegi?
 Ta peale nutan pisaraid,
 Ta ette langen põlwili,
 Ma langen põlwili!
 Oh lillete, oh lillete,
 Mill' saan, mill' saan su õitele?
 Oh lillete, oh lillete,
 Mill' saan su õitele?

Ja kui ma olen surnud,
 Ja närtfind lillete,

Siis wiige lillekene ka,
 Ma palun minu hauale,
 Mu juurde hauale!
 Oh lilleke, oh lilleke,
 Mill' saan, mill' saan su õitele?

Dr. M. Weste.

79. Wanapoiss.

Ma wana poiss küll olen ilmas,
 Üks rahuline rändaja,
 Kuid siiski tütarlaste filmis,
 Nii kui üks kurjategija.
 Neil tihti süda täis,
 Sõimavad, wanapoiss:
 :: Mis ootad, mis waatad,
 Et sa ei võta naist? ::

Kes wanapoistest neiu noore
 Veel mõrsjaks omal meelitab,
 Ma sellel sooviis teise poole,
 Kes tema filmi kriimustab!
 Siis maijal paras malk,
 See noore naise palk,
 :: Mis meelitused maksab,
 Tad mehets õpetab. ::

Kas elan maal, ehl elan linnas,
 Kui olen mõistlik wanapoiss,
 Ma ikka seisn täies hinnas,
 Mul süda rahu rõõmu täis.
 Ei iial taha ma,
 Teid neiid meelita!
 :: Ma kardan, et kõidate
 Mu jalgu lammitaja! ::

Ei õhsetelgi unerahu
 Noor naesemees sa maitseada.
 Kes wanapoiss ei mõista olla,
 Saab lüüa küünarnukiga:
 Taat, tõuse ülesse

Ja joolse apteeki,
 ∴ Too Diisil rahu-pulbrid,
 Ja mulle liitweri!

Siis tuleb õnnetumal meelde
 Ta end'ne kuldne eluviis,
 Ta sala kartes astub teele,
 Jalg õnnetuma kõrtsi wiib!
 Ta pooles rõõmus seal,
 Silm wiibib ukse peal:
 ∴ Seal äärmisel kostab
 Ta naiskese heal. ∴:

Kui kallid kullane küll elu
 See eest mull wanapoisil on;
 Ei iial tunne muret, walu,
 Ei tea, mis maksab kullus-wiis.
 Kas jänus talja joon,
 Ehl kõrtsist wiina toon.
 ∴ See itta sünnib nii,
 Kuis iial on mu soow! ∴:

Kas täna süüa saan'd ehl' pole,
 See eest ma wastan isegi;
 Ei pisaraid sest silma tule
 Ei mull, ei teistel 'ammugi.
 Küll olen õnne sees
 Ma wana poisimees,
 ∴ Ei sultaniga taha ma,
 Siin seisust waheta. ∴:

Kui wahel õhtul hämarikus
 Mu üksit süda nutrats lä'eb
 Ja tuleb meelde armu õntjus,
 Silm naesemeeeste rõõmu näeb,
 Siis sala nuttan ma, —
 Teen rõõmu wiinaga.
 ∴ Ja terwis-lõnes hüüan:
 Hing armu unusta! ∴:

Hurra! weel tahan lõpuls hüüda,
 Kui hakkam ilmast lahluma.
 Et wanapoiste leeri püüda,

Mind Paulus kästind armuga.
 Seal Peetrus ulse peal,
 Kõit wanad poisid seal,
 ∴ Ja „tere“ mulle rõõmsast,
 Mii hüüab nende heal. ∴
 Kuldtee mull' pannakse seal taela,
 Piip suhu pitta warrega,
 Et unustats kõit ilma waewa,
 Wõiks õnne põlwe maitseada.
 Kaks lenat neitut ka
 Mull' antats teenima.
 ∴ Waat siis saan alles mina
 Weel armu maitseada! ∴

80 Poismehe elu.

Küll kurblik on poismehe elu,
 Heameelega wõtats ma naist;
 ∴ Aga pagan see teeb mull' peawalu,
 Et ma ei saa ühte ei teist. ∴

Küll olen ma kosjas ka käinud
 Mii ligibal, laugemal ka,
 ∴ Ja tihti ka neidusid näinud,
 Mis meelest mul tial ei lä'e ∴

Kord tegin ma jellest ka juttu,
 Mu neiu, ma wõtan sind ä!
 ∴ Siis anti mull' wastuseks ruttu,
 Oh talumats, sull' ma ei lä'e. ∴

Sa oled nii must nagu pigi,
 Kui rehesid peksma ja lä'ed,
 ∴ Su habe täis tahma ja higi,
 Kui mustlane wälja sa näed! ∴

Ka pole sull' armastus' tundmist,
 Kui poistel kes koolitud on.
 ∴ Sa mõistad küll äästamist, kändmist,
 Kuid see 'põle neidide õnn! ∴
 Waat poisid, kes elawad linnas,

Kas olgu mis ameti peal;
 :: Need neidude meelest on hinnas,
 Mis maksab üts talumats seal! ? ::

81 Mu isamaa, mu õnn ja rõõm.

Mu isamaa mu õnn ja rõõm,
 Kui kaunis oled sa!
 Ei leia mina iial teal
 See suure laia ilma peal,
 Mis mull nii armas oleks ta
 Kui sa mu isamaa

Sa oled mind ju sünnitand
 Ja üles kasvatand!

Sind tänan mina alati
 Ja jäen sull' truult surmani,
 Mul kõige armsam oled sa,
 Mu kallis isamaa!

Su üle Jumal walwagu,
 Mu armas isamaa!

Ta olgu sinu kaitseja
 Ja wõtku rohkest õnnista,
 Mis iial ette wõtad sa,
 Mu kallis isamaa!

J. W. Jannsen.

82. Kas tunned?

Kas tunned maad, mis Peipsi rannalt
 Käib Läänemere rannale,

Ja Munamäe metsalt, murult

Käib lahle Soome-lahlele?

See on see maa, kus minu häll

Kord liikus ja mu isabel.

Seft laulgem nüüd ja ilka ta:

See ilus maa on minu kodumaa!

Siin teretawad metsa ladwad

Nii lahlelt järwi, rohumaid;

Siin taewa wihmal oras wõrsjub

Ja päite paistab wiljapäid.
 See on see maa j n. e.
 Siin kasvab Tsestimeeste sugu
 Ja sammub wabadusele;
 Siin kasvab priskeilt Testi neiu
 Ja sirgub Testi peiule;
 See on see maa j n. e.
 Siin tõstab rahwas põllurammu
 Ja matab endist wiletsust.
 Siin püüab rahwas waimuwalgust
 Ja matab endist pimedust.
 Oh tõutagem südamest
 Me' mehed olla igawest,
 Ja laulgem nüüd ja lõpmata
 Sa kosu, kaswa, kallid kodumaa.

Dr. W. Weste.

83. Mu isamaa armas.

Mu isamaa armas,
 Kus sündinud ma;
 ∴ Sind armastan ma järgest
 Ja kiidan lauluga! ∴
 Ei seedrid, ei palmid
 Ei kaswa siin maal;
 ∴ Meil siiski kenad männad
 Ja kuused kased ka. ∴
 Ei hõbedat, kulda
 Ei leita siin maal;
 ∴ Meil wilja = kandjat mulda
 On küllalt igal pool. ∴
 Oh õitse weel laua,
 Mu isade maa!
 ∴ Sa maa, kus palju wahwust
 Ja waimu wara ka! ∴
 Su hoolets end annan
 Ja truult sul jäen,

:: Runni ma ford ka suren
Ja oma hauda läen! ::

Rahwa laul.

84. Ööpik.

Örn ööpil, kuhu tõttad sa
Müüd lahtel lehe = kuul?
Kas mõisa aias hõisata
Sa tahad roosi = puul?
Wõi metsas toorel tomingal
Saab hүүdma sinu suu,
Kui tähed hiilg'wad taewa all
Ja walgust walab kuu?

Ei mõisa aias hõisata
Wõi laulda minu rind,
Sest wanemate werega
On wõietud see pind!
Ka metsas toorel tomingal
Ei laulma saa mu huul!
Waid talupoja akna all,
Seal pūhal pärna = puul.

Kui jõuab õnnis juine = öö,
Siis laulan talle ma,
Et unuks meelest päewa töö,
Jäeks rahul magama.
Kõik öö siis hāeled heljuwad
Ja kauni kambri sees
Ja unenäod ilusad
Tal seiswad filma ees.

Kui aga taewas lumab loit
Ja kaub pime öö,
Siis laulab: tõuseb priius = loit
Ja waub orja wöö,
Sest ida taewa serwasfa
Ju näha loidutulb

Ming uuel ilul särama
 Lõbb Eesti muistne muld!

D's.

85. Kloostri neiu.

Dh mis olen omal wanematel teinud,
 Et nad mind on pannud kloostriisse?
 Olen ma siis ekfi = tee peal läinud?
 Kurbtus rõõwib kõil mu mõistuse.

Selgas pean ma landma nonni = riideid,
 Wangistatud kõrge müüridest;
 Ei siin ole mingit ajawiidet,
 Minult surm mul seisab filma ees.

Saatus, miks sa tegid mulle seda?
 Seft ma olin ju weel alles noor!
 Kurwastus see waewab mind nii wäga,
 Minu nägu katab nonni idor!

Ja mu lullatarwa pehmed lotid,
 Mis mul enne maani rippusid,
 Dh, kuis pisarad mu filmist jooksid,
 Kui nad need mul ära lõikasid!

Armas noormees! see kõil sinu pärafi,
 Et siin wangis pean olema!
 Mill' saan lahti selle ilma kārasti?
 Siis wast omal hingel rahu saan;

Minu wanemad sind ära põlg'fid,
 Et sa olid madalamast soust!
 Suureft soust mull' abitaafat nõudfid,
 Dh sa teadsid ju küll sellest loust!

Meie armastus sai katki murtud,
 Dh see on mu wanemate süü!
 Armastus, kui südamesse juhtund,
 Saatus walusamalt küll ei löb.

Mõtle ilka, et su Wilhelmine
 Surma tunnini sull' truits jäeb;
 Tule siis ka surnuaia peale,
 Kui sa kuuled kloostri kella healt.

Pea saavad kloostri kellad hüüdma,
 Kui mind waitfelt hauda kantakse,
 Tuul saab nende häelt ju kõrvu kandma,
 Ela heast, mu armas armuke!

86. Üks ainus, ainuke.

Mul mõttes on üks ainuke,
 Üks kallis ainuke,
 Oh kui ma jelle piiga saaks;
 Ta on nii wirt ja wiisakas,
 Nii wiisakas,
 Ma elaks Eedenis.

See tütarlapse tõeste
 Ma kosiks endale!
 Tal ala lahke meelele
 Ja nagu kui üks maalite,
 Kui maalite,
 Ja film kui tulute.

Ja kui ma teda kaugelt näen,
 Läheb puna palgesse,
 Mul süda hakkab põksuma
 Ja wesi weereb filmasse,
 Mul filmasse:
 Ei tea mis lugu see?

Beel reede õhtu wainu peal
 Ta küsis minu läest:
 „Oh ütle mull', mis wiga sul?
 „Ei õige lugu ole sul?
 „Ei ole sul?

Ma ohl'sin kõigest wäest!
 Ma olet's pidand rääkima,
 Oh miks ei rääkind ma!
 Oh olet'sin ma rikkam mees,
 Mul süda pisut kergem sees,
 Kergem sees:
 Ma räägiks temaga.

Dr. Kreuzwald.

87. Wanemuine

Kui Kungla rahwas tuldsel a'al

Küll istfid maha sööma,

Eiis Wanemuine murumaal

Läts tandle lugu lööma.

∴ Läts aga metsa mängima,

Läts aga laante lauluga. ∴

Sealt saidwad lind ja lehe = puu,

Ja loomad laulu lugu,

Eiis laulis mets ja mere suu,

Ja Eesti rahwa sugu.

∴ Läts aga j. n. e. ∴

Eiis kõlas kannisi' laulu wiis

Ja pärjad pandi päha,

Ra murueide tütreid siis

Sai Eesti rahwas näha.

∴ Läts aga j. n. e.

Ma laulan mätaal, mäe peal

Ja õhtu hilja õues,

Ra Wanemuise tandle heal,

See põlsub minu pões.

∴ Läts aga j. n. e.

F. Kuhelbars.

88. Getu netu kosjalugu.

Ü t s i t :

Oh Jesa korgõh jülewäh,

Mu panõ mihele !

R o o r :

Oh Jesa korgõh jülewäh.

Mu panõ mihele !

Ü t s i t :

Kas setolõ wõi sepale,

Wõi wano juubile !

R o o r :

Kas setolõ, wõi sepale,

Wõi wana juubile !

Üksik:

Sääl tuli illos seto-pois,
Täll kaalah hõppõ kell.

Koor:

Sääl tuli illos seto-pois,
Täll kaalah hõppõ kell.

Üksik:

Taa töiõ pikä pudela
Ja andsõ jesäle!

Koor:

Ta töiõ pikä pudela
Ja andsõ jesäle

Üksik:

Sõs jesä rüübäs pudelast
Ja imä limhsas kiilt:

Koor:

Sõs jesä rüübäs pudelast
Ja imä limpsas kiilt!

Üksik:

Sõs üttel Jõwo minnolõ:
„Noh, Kattä, kuis sõs um?“

Koor:

Sõs üttel Jõwo minnolõ:
„Noh Kattä, kuis sõs um?“

Üksik:

Ja kui tä minno mudsähti,
Ma lausu's sõnnagi!

Koor:

Ja kui tä minno mudsähti,
Ma lausu's sõnnagi!

Neiude laulit.

89. Wäike Anna.

- Kus käisid, wäike Annale? ;:
 ;: Waderillalla, waderallalla,
 Waderillaroosa rallalla. ;:
 Ma käisin metsas lõndimas. ;:
 Walerillalla, j. n. e.
 Ja lille = õisi noppimas. ;:
 Walerillalla j. n. e.
 Kes on su juukseid safinud? ;:
 Walerillalla j. n. e.
 Tuul on mu juukseid safinud. ;:
 Walerillalla j. n. e.
 Kes on su kleiti rebinud? ;:
 Walerillalla j. n. e.
 Mets on mu kleiti rebinud. ;:
 Walerillalla j. n. e.
 Miks oled sa nii ehmatand? ;:
 Waderillalla j. n. e.
 Mind jänes põesast ehmatas. ;:
 Walerillalla j. n. e.
 Miks oled sa nii wäsinud? ;:
 Walerillalla j. n. e.
 Ma olen kaugel lõndinud. ;:
 Walerillalla j. n. e.
 Oh ära salga, Annale! ;:
 Walerillalla j. n. e.
 See lugu me' lõik teame. ;:
 Walerillalla j. n. e.

90. Kullakeste maja.

- Seal ju mu kullate, paistab su maja,
 Kuule, kuis kutsub siit metsast sind laja:
 Oh minu linnute, oh minu kullate,
 Kuid ei tule ju, kuid ei tule ju!
 Näen ka seal majas su filmade sära,
 Nõidund need filmad mu südame ära.

Oh minu linnute, oh minu kullate.
Kuid ei tule ju, kuid ei tule ju!

Sinuta igawus elus ja olus,
Sinnud sind kurbawad kuusitu jalus:
Oh minu linnute, oh minu kullate,
Kuid ei tule ju, kuid ei tule ju!

Kadunud igawus waatan su filma,
Päitene loojas ju, tule mu hõlma!
Oh minu linnute, oh minu kullate,
Kuid ei tule ju, kuid ei tule ju!

E. R. Sinnutaja.

91. Glu-kewade ja noorus.

Noorus taub rutuga,
Kewade lääb mööda,
Wanadus peab tulema,
Talwe kätte jõudma.
Päew lä'eb päewa järele,
Noorus taub liireste
Wanaduse warju.

Kus on need, kes enne meid
Noored on kõik olnud?
Wanadus on muutnud neid
Eht ta hauda kannud,
Pea on kõik kadunud
Muldha maha maetud.
Ja kõik põrmuks saanud.

Meie kallid wanemad,
Kes meil olid armsad,
Surnu aial puhkawad
Juba mitu aastad;
Meiegi ta nendele
Lähme pea järele,
Kus on jäedaw rahu.

92. Öhtu-ehal mere ääres.

Kui öhtu=ehal taewa serwal puna pilwi näed,
 Kus suured tulemäed,
 Mis loonud imemäed,
 Ja puhkama on läinud wäfind lääed. —
 Siis Lääne mere kalda ääres tuuled puhuwad,
 Wood kallast uhuwad
 Ja laened lafsuwad,
 Ja wastu kallast wahtu wiskawad, —
 Siis mötlen walu = wäel
 Ma sala selle peal',
 Mis noorus=nurmel ütles mul üks imeline heal:
 „Ma kõige hingega
 „Sind tahan armasta, —
 „Meid üksnes surm wõib ainult teine teisest lahuta!“
 Kui waitfes wõsandiku wilus ööpil lafsutas,
 Mets taja lölamas.
 Kui räästas wilistas —
 Meid oja waitne wulin teretas,
 Siis õndsas joowastuse unes minu rinna naal,
 Sa wärisefid seal,
 Kui roosifene teel,
 Mis öhtu õhus õrnalt tiigub weel.
 Küll jeda kuulis kuu,
 Kui ütles sinu juu:
 „Ma armastuse wandel sulle ikka truu.“
 Siis hõiskas tähte = riik
 Ja kõrged pilwed kõil —
 Ja nagu ingli laulu heal mul lölas lõrwus siis.
 Kui elumarus tormiga on närtfind õnne = lill,
 Ja langend wikatil —
 Kui mängis surma = pill
 Üht leina = lugu armu = sügisel.
 Küll oma armu wandega end wäga pettis ta!
 Ja andis teisel „Ja,“
 Kes mõistis meelita.
 Mu waene süda, ta jäi leinama.
 Ma kaeban nuttes nüüd, —

Tal on sest palju süüd. . .
 Ja kumaw kuugi kannab selias pitta leina-rüüd!
 Ja mööda tähtedest
 Veel öösel tasalest
 Ta kiigutab Waskjala silla süüta piigalest.

93. Anna.

Kõit Gestimaa tüdrukut helded ja head,
 Ja lahted ta alati küll;
 Kui nendega seltsi sa juhuma pead,
 Siis süda sees tulsuh, et hul!
 Mul aga neist kõigist
 Üks ainus tõest kallis;
 Mu Anna, mu Anna! su poole mu meel,
 Ütspäinis siin hoiab, s'ust laulab mu keel.
 Maailmas on igalpool tüdrukuid weel,
 Ei nende pool tõega hoiu mu meel.
 Waat Gestimaa tüdruk on usin ja truu,
 Ta riided on puhtad ja ladin ta suu,
 Mul aga neist kõigist j. n. e.

Waat Gestimaa tüdrukud karmed on tööli,
 Et mõnikord aega meil polegi ööli
 Kui keegi nõu wõtnud on kosja loost
 See wõtku naist julgeste Gesti soost
 Mul aga neist kõigist
 Üks ainus on kallis,
 Mu Annal mu Anna, su poole mu meel
 Ütspäinis siin hoiab, s'ust laulab mu keel.

94. Ekstnuud neiu.

Pisar läigib neiu pa'gel,
 Mis weel lahwatum kui luu,
 Peiu puhlab tema rinnal,
 Paludes tall räägib suu:
 „Enne kui see luu sealt taewast,
 „Peidab oma walguse,
 „Peasta minu süda waewast,

„Anna otjust minule?“
 Neiu ohlab, neiu nutab
 Ei ta sunda wastata,
 Wiimaks atna juurde ruttab
 Sealt siis lausub waluga:
 Olen effind inimene,
 „Ei ja wõi mind armasta,
 „Otsi teine neiukene,
 „Kes on parem sull', kui ma!“

95. Neiu kurbtus.

Müüd siin kloostri igawuses
 Omad päewad lõpetan,
 Nutan ärdast, kaeban waljust
 Oma häda Jumalal'.

Isa, kes mind kaswatanud,
 Hingab ammu mulla all,
 Ema, kes mind ilmal' toonud,
 Tema palet 'pole näin'd.

Beigmees, kes mul' töötanud
 Truuwits jäeda surmani — —
 Aga noorte meeste sõnad
 On kui lumi kewadel.

Oh kui külmad on need müürid
 Oh kui raskeid ahelad,
 Millal tulewad need tunnid,
 Et siit kloostrist peasen ma!

Moormees, sulle mälestusels
 Omad pärlid kingin ma,
 Mis ma illa taelas kandsin
 Musta siibi paelaga.

Kui ma ülstord ära suren,
 Igaweste hauda lä'en,
 Istuta mu hana peale
 Lilled hele-sinised.

Jstuta kui päite paistab,
 Lilled hauda warjama,
 Ja siis mõtle selle peale:
 Aru ja õnn on üürite.

96. Kalju lossis.

Mäe otsas, kalju lossis
 Dites mul üks lillele;
 Lossi herra ainus tütar
 Oli minu armute.

Wõtsin õhtul kandle kätte,
 Sammusin siis lossi pool,
 Lossi aken seisib lahti,
 Minu kallid laulis seal.

Kurwad laulud löi ta mulle,
 Kurwalt kuulsin ma ta healt.
 Nasta pärast läksin jälle
 Sedasama tutwat teed.

Lossi aken oli kinni,
 Armute ei laulnud seal.
 Surruaialt tõlas mulle
 Tumedalt üks tuttav heal:

„Olen lahti ilma waewast,
 „Tule ka mu juurde nüüd;
 „Teistel armastus on magus,
 „Meile wiha karikas!“

97. Sinu ilusad filmad.

Sinu ilusad sinised filmad,
 Üks ainus lord nägin ma neid,
 Su kollased läitiwad lokid
 Ei iial neid unusta wõi .:.

Kui esimest korda ma nägin
 Sind neiuks, ilusam õis;
 Su ilusast sinistest filmist
 Truu armastus paistis neist mull' .:.

Sa andsid mull truuduse sõna:

„Sind ütsinda armastan ma!

Ja sedagi riisusid ära,

Ja jätsid mind leinama ka! ;:

Ära nõua mult rikkust ei wara,

Ära nõua mult hiilgawat auu,

Waid nõua üht südant, mis puhas,

Ja alati sulle on truu! ;:

Minu wiimane palwe, oh tuule:

„Oh mötle üks lordgi mu peal;

„Oh mötle, ma närtsin küll ära!

„Oh mötle, miks piinad sa mind!“

Oh, süda, mu südäl miks tulsud

Mu rinnus nii waljusti weel?

Ja weri, miks soonte sees jooksed?

Mull kadunud igawesti õnn! ;:

Sind salaja mötlen ma taga,

Nii laua kui liigun maa peal!

Sa oled mu südamel armas,

Sest surmani leinan ma sind! ;:

Sinu ilusad finised filmad,

Kui poleks ma mitte neid näind,

Ei oleks mu südame rahu

Nii otsata kaduma läin'd. ;:

Kui tunned sa tuulede õhtu

Nii pehmeSte puhuwat seal,

Siis mötle ka, et minu huultelt

Kõit soowid sull' ilmuwad teal. ;:

Kui wiimaks ähe armsama rinnal

Sa õnnelik tunda end saad.

Siis ammu mind unustand oled.

Head õnne sets soowin weel sull!

98. Igatsus uciu järele

Sõua ju laugelta,

Maru laente laugelta

Paadikene rannale,
 Las' mind peiu rinnale!
 Kus tallis turdad sa,
 Saene ehl sind laewaga
 Mattis merde magama?
 Surmas healt ja armu la!
 „Dot', oot', oot' tütrele:
 „Homme saab ehl peiule
 „Meie randa rändama,
 „Soomest toju jõudema.
 Küll õhtab neiu rind,
 Waitjeks jäi la wete pind,
 Wood ja tuule hääledki —
 Peig ei tulnud iialgi! —

99. Prundi hanal.

Koosililled õitswab
 Liisa haua peal.
 ∴ See mu südant suureš mures
 Võhti käristab. ∴
 Oh kui mõllen mina
 Liisa sinu peal!
 ∴ Kuidas on sind tige isa
 Minust lahutand! ∴
 Siis ei wõi mu süda
 Tei' ti mõtelda,
 ∴ Kui et ma su pärast, Liisa,
 Pean surema! ∴
 Kui mull riiki antaks,
 Nagu Keisrile,
 ∴ Kõiki põlgats mina ja sind,
 Liisa wõtatsin. ∴
 — Ei tõik ilma rõõmud
 Wõi mind rõõmušta!
 ∴ Sest et sa mu armutene
 Hingad hanaš nüüd! ∴

Surm see on küll hirmus,
 Kes kõik lahutab,
 ∴ Aga üksnes surma läbi
 Saan su juurde ma. ∴
 Armas Jumal taewas,
 Saada inglid Sa,
 ∴ Kes mu kurwa hinge wiitwad
 Siija juurde siit ! ∴

100. Margareta.

Margareta mahe, lähe,
 Aasta seitsmeteistkümmne !
 Oma iluduse läbi
 Rimbatusst tõi mitmele.
 Margareta on kui tuule waga,
 Ei ta nõua iial armu taga, —
 Ei ta mängi armu tulega,
 Wille läbi tahju tall wõits juhtuda..
 Korra, ühe suwe pidul
 Margaretat tundma sai
 Noormees Juku, kelle meelde
 Tema kaju jäedwalt jäi.
 Margareta on kui tuule waga j. n. e..
 Margareta iludusest
 Juku hing sai nõintud ;
 Aga tema armu tunded
 Ei saand iial wastatud.
 Margareta on kui tuule waga j. n. e..
 Juku kurwastab ja leinab,
 Juku norgus peaga läib,
 Juku on kui päris haige,
 Sest ta hing kui kadund näib.
 Margareta on kui tuule waga j. n. e..
 Aga ükskord ometegi
 Juku lootus täide läks —
 Onn, tall wiimaks Margareta :
 Südame ja musu tõi,

Margareta polnud tuile waga,
 Sest ta süda nõudis armu taga;
 Minult naljapärašt mängis ta
 Jutu tundmuste ja armuga.

101 Nutu. laul.

Ema ei falli mind
 Keegi ei kosi mind,
 ∴ Surm la ei wõta mind,
 Oh kus ma jäen! ∴
 Teised on pulmad teind
 Mind pole keegi näind,
 ∴ Kõit minust mööda läind
 Oh kus ma jäen! ∴
 Kõll mehed nutate
 Kui pärast kuulete,
 ∴ Et murest suren ma,
 Kõit teie süüd! ∴
 Pätt teie hinge peal,
 Rõhugu ilta teal.
 Kui pean lahluma —
 Kõit teie süüd ∴
 Oh Mulla-Madis, ja
 Nüüd tule, torista,
 ∴ Et lahti peaseks ma —
 Sest kus ma jäen! ∴
 Eht küll teist paha näen,
 Ja mures mulda läen.
 ∴ Ma siiski heaks jäen —
 Ei wihta teid. ∴

Fr. Brandt.

102 Rinaldini.

Rangel suure metsa põhjas,
 Warjul waitse loopa sees,
 Rinaldini rahul puhkas,
 Nooja seisib ju ta ees.

Hüüdis pehmelt: „Rinaldini!
 „Rinaldini! kuule mind!
 „Päike on ju ammu kõrges —
 „Tõuse — mehed ootwad sind!?“
 Rõõwel ärtas rõõmsal naerul,
 Hüüdis: „Tere hommitut!
 Hakkas laela, suurel armul
 Andis abilaasal suud.

Wäljas kuuldi waenu kära,
 Walju koerte haukumist:
 Kõigist oli kuulda ära,
 Et neil sõtta seadimist.

Rinaldini sõja = riistul
 Astub nende kätte:
 „Tere, tere, miks nii rutul?
 „Mis on juhtund, rääkige!
 „Meie waendlased on tulnud
 „Ja neil lootus wõita meid!
 „Waata, waata, juba paistwad,
 „Tulge, ei me kardada teid!“
 „Surm ehk wõit, teist peab saama,“
 Rõõwled hulgal karjusid,
 Mäed ja orud kostsid wastu,
 Juba püssid paulusid.

Küll nad lastsid, küll nad tortsid,
 Küll nad mõegil rainsid,
 Siiski wiimselt wõerad wõitsid —
 Werojad woolasid.

Rinaldini sisse piir'ti,
 Siiski peastis nahka weel:
 Waenlastest ta raius läbi
 Jooksis paksu metsasse.

Seal ta wanas talju lossis
 Leidis kaitsemist, armastust
 Armsa Noosakehe seltsis —
 Polnud hirmu waenlastest.

Rinaldini kawal rõõwel,
 Nooja meeleft armas mees,

Wäljas rööwli tööl küll lange,
Kodu elab armu sees.

Fr. Brandt.

103. Neiu wanne

I.

Eha lehti liiguteles
Lehwitab weel lepitus
Linnukene une süles,
Dõtsub, uinub õilmis puus.
Lille lõhna lainel liigub,
Õhtu kuldne kingitus,
Rahu, waitsus roosil kiigub;
Iga pool on uinutus. —

Armastus ei uinu, maga:
Kind ei õõsel rahu saa;
Metsas armul hoone waga;
Dite hulgas kodumaa. —

Arm ei jalli ilma tära.
Kadedust ei kannata.
Waitse ta walib ära,
Dite hulgas ilmub ta —

Tasanduses tõstab täna
Waitse metsa wilusse
Neiu, üliwäga kena,
Istub maha rohusse. —

Wana tamme oksa wannit
Katuksena katab ta
Ümber ringi õie palmil
Ehib kewadise maa.

Rägasad ta neiu paled;
Ditse õie iluga.
Armud esimesed tuuled
Dõõnud rinnus leelima.

Põlwili fiin kenas paigas
Seisab, filmad ülesse,
Neiu; — süda waitses waewas,
Pisar weereb palgile:

„Taewas, ülem armu hallik,
 Waata, waata minu peal!
 Kuule, kuule kena tammik
 Saladust, mis kannab meel.

Jlu, kõige armsam Jlu!
 Miks su filmi näinud ma?
 Sinu waatest sala walu
 Hallas minus õhkuma.

Sinu hellad, armsad sõnad
 Haawanud mu südame;
 Tõbb ja liigutused kenad
 Waanud minu waimusse.

Metsa süles siin ma seisjan,
 Kurbtust õitel kuulutan.

Lootust Looja peale heidan:
 Jlu, sind ma ihaldan! —

Kõnni, kõnni kaugelt seie,
 Kuule minu kurwastust! —
 Wõiksid tuuled terwist wiia,
 Ilmutada armastust.

Wõiksin ühtki sõna saata
 Saladusest sinule,
 Siis wõiks troosti julgest loota
 Sinu huultelt omale.“ —

Kõnda nutab, nõnda kaebab
 Meiu nägu rohula;
 Sala arm ta südant waewab;
 Ei ta elust rahu saa. —

* * *

Waata, kes sealt sala sammub
 Waike metsa wilusse;
 Tasaft sundi rindus tunneb,
 Astub õite ilusse. —

Tasa tungib healte kõla
 Wana tamme telgista,
 Kõrwu kostab tuttam sõna
 — Oma nime kuuleb ta. —

Kuuleb neiu hellaid sõnu,
 Soovitusi südamest;
 Kuuleb hüüdmist: „Ilu sinu
 Waade toonud armastust!“ —

Edasi veel Ilu astub,
 Kuuleb kõne ligemalt,
 Juba näeb kui neiu istub,
 Palub troosti ülewalt.

Põesad kandwad paksu lehti,
 Nende warjus Ilu ta
 Tõttab tase, salamahhi
 Tahab neiul ligista.

Tasa Ilu ligi jõudnud,
 Waitfelt neiu waatab ta; —
 Kena kaju ammu leidnud
 Tema südameste maad.

Ei nüüd Ilu enam jõua
 Ennast kauem warjata, —
 Kergelt langeb käsi laela; —
 Pale puutub palet ka.

Sõna ei nüüd enam ilmu,
 Kõne waitib korraga,
 Armastuse tuli rindu
 Lõõnud loitel leelima.

Süda südamele ilmub,
 Saladuse kaste kaub.
 Silmis rõõmu pisar wilgub,
 Kurwastuse late waub. —

Wiimne sõna, mis weel kuuluf'
 Lahtudes neilt mõlemilt:
 „Igameste jäen sull truuits,
 Igameste — tõsifelt!“ —

Kena metsa kestel kostis
 Sõna ära sulades. —
 Puu ja põesas waitfelt wastas,
 Nagu kurtas, lohtudes. —

Galedaste lepikusta
 Hüüdis õõpit: „Igamest!“

Sealt ei waljust julgend tõsta,
Kurta kurba aimamist.

II

Kiirel sammul päewad läiwad,
Nastab karmest lauwad,
Lennul wiiwad aja tiiwad,
Kõiki, ära kannawad.

Jälle lehti liiguteles
Suusib eha lepikus.
Dinnukene une süles
Ditseb, uinub õilmis, puus.

Ville lõhna laenel liigub
Dhtu kuldne kingitus
Rahu, waitus roosil kiigub,
Igal pool on uinutus.

Ütsti lahtund arm ei uinu,
Kaske rind ei rahu saa.
Mutja film ei unel suigu,
Kurbtus ei wõi hingata. —

* * *

Metsa sülle sammub täna
Kurwastuses lahwatu
Keiu, kes lord olnud kena.
Küüd ta õrn on õnnetu.

Wana tamme poole tuigub,
Tõttab tuntud kohale.
Tamme ladwas õhku oigab,
Tõukab taha tuulele.

Piinal põlwili ta langeb,
Murest murtub murule;
Pisarad tal werels saiwad,
Beel ta hingas õhates.

Taewas haledusta tundis,
Hirmust häda lõpetas,
Surm ta filmad kinni sulges,
Pittal unel uinutas. —

III

Waietus hingab ilma küüral ;
 Koidu puna punetab,
 Linnud laulwad hellal healel,
 ß äitene ne d teretab.

Hommit hingab õrnast rinnast;
 Õrnast walguš wirwendab,
 Siidi udu lõuseb orust
 Siidi kaasil sätendab. —

Ütši õrn ei ole petis
 Rööwel-rind ei rahu saa ;
 See kes wande waleks jättis
 Et wõi enam elada.

Palsu pärna wilus pingil
 Istub waitne perekond.
 Naistel, lastel pisar palgil,
 Mehel raske walu tund. —

Laste suusta ilmub : „Isa !“
 Isa waljust kiljatab,
 Südant lõhub nutu kisa,
 Ilu kangešt lahwatab.

Rõrgalt naeše laela hakkab,
 Lapsed kollu kutsub weel ;
 Teise läega filmi katab ;
 Nutul pajatab ta keel :

„Sumalaga lapsukesed,
 Sumalaga kaasake !
 Trööstigu teid tuulekesed,
 Õpetagu õhuke.

Sinu filmist kaasakene
 Paistab surma tuju mull !
 Laste iga sõnakene
 On kui tuli südamel.

Minu süü on suureks saanud
 Ülekohus lerkitud.
 Pettus on mull piina toonud,
 Walju wannet teenitud.
 Mina pean ära tõtma,

Armsad, ära teie seast,
Ma pean ilma elu jätna; —
Ohwer nõuab ohwrit tõest!

„Tõeste, tõeste! igaweste!“
Hüüab ta nüüd jampsides,
Tõutab ära naese lapse,
Jookseb nutes, rutates,

Jookseb läbi metsast, orust,
Ujub läbi ojadest;
Sunnitud on süda walust,
Baewas waim on wannetest.

Tasa ööde wilul tuigub,
Tõttab tuntud kohale
Mees, ta palgil pisar liigub,
Weereb maha murule.

Wana tamme juurde wangub,
Sinna saades seisatab:
Wärisedes wiimaks langeb
Põlwili ja pajatab:

„Elu miks ja oled libe? —
Sõna, miks nii file ja?
Huultest libisemast libe,
Täita wäga raske ta.

„Igaweste“ olen õõlnud,
Üürikeseks pidanud,
Seega neiu südant sõõnud,
Oma elu hullanud.

Haud teeb lahti oma utse,
Priiks saab pime waimu riik;
Pea kare surma kutse
Nõuab petja ära siit.

Enne weel, kui hauda langen,
Pimeduse walda waun,
Küfiksin weel, kui ma julgen:
Kas ma lord ka andeks saan?

Seda ööldes puutus filma
Põesa wilus puune risti,

Siin see neiu langes surma,
 Uinus unel igawest.
 „Igaweste!“ ööpit hüüdis,
 Pajateles põesa seest. —
 Teisel päewal rahwas leidis
 Tamme wilust furnu eest. —

104. Wares waga linnuke.

Wares waga linnutene
 Lendas linna uulitjale
 ∴ Sealt tema lendas katuksele,
 Kõrtsi mamma matuksele. ∴
 Ketras, ketras kelle ratas?
 Wanamoori woli ratas;
 ∴ Willad wakkas, talud lakkas,
 Koti kangas kute notas. ∴
 Wares tegi suured joodud,
 ∴ Kutsus koku kogu linnud.
 ∴ Kulli ei ta kutsund mitte,
 Kull oli kuri kistumate. ∴
 Kisub lõhki lõukese lõuad,
 Pääsuteke pärjad, paelad.
 ∴ Hiired lõnga lõksutawad,
 Kasjib kangast kuduwad. ∴
 Cit mind käsikis eietada,
 Taat mind käsikis notutada. ∴
 ∴ Ei mina wiitsind eietada,
 Tahtnud talku notutada ∴
 Ma wiin willad wirga kätte,
 Takud targa naise kätte
 ∴ Wirt teeb willast wiisu paelad,
 Tark teeb talust tanu paelad. ∴
 Mul pole last leda imetada
 Meest leda omaks nimetada.
 ∴ Rana on, kes mune teeb.
 Ei ole last kes ära sööb. ∴
 Prügideft ja pragideft
 Tua pühkme pühkmetest,

:: Sealt sai lõtku korjatud
 Ja wanu naisi lapitud. ::
 Tuleks tuul ja tõstaks tormi
 Vükkaks ümber wangi torni
 :: Et saaks wangiid wallale
 Küla naiste kallale. ::
 Eit tegi püksid, taat tegi püksid,
 Enefel olid enne püksid,
 :: Siis sai lõtku kolmed püksid
 Kõtku kolmed uued püksid,
 Kollased olid kosja püksid,
 Punased olid pulma püksid
 :: Sinised olid sillu püksid,
 Walged need olid warru püksid. ::
 Mull pole naist kes leiba teeb,
 Ega last kes ära sööb!
 Jontadi, jontadi, jõulud tulewad,
 Borsti lambri wõti kadund,
 :: Piha aida lull on lagund,
 Matši maja tatus mäband. ::
 Elewant, juku, massa truu,
 Wanamoori lõua luu.
 :: Ega minu naene pole kaladu,
 Nii kui räägib rahwa suu. ::

105. Wäike postimees.

Kui rõõmus on mu meel!
 Kuis lustil laulab keel!
 Ma rändan mööda ilma,
 Ei karda sooja, külma;
 Kord olen siin, kord seal
 Ma oma reisi peal,
 Ja ilka hüüab mu heal:
 Ma olen wäike postimees,
 Maailm on lahti minu ees,
 Hallii, hallo, hoilakalla:
 On lahti minu ees.
 Kas lena lewade,

Eh! sume sügise,
 Kas suri eh! ta tali,
 Kui külm on wäga wali,
 Mul itka rõõmus meel
 On oma pital teel,
 Ja selta hüüab mu heal:
 Ma olen wäike postimees,
 Maailm on lahti minu ees,
 Halli, hallo j. n. e.

Kui mina rõõmsaste
 Kord jõuan tagasi,
 Siis lõi! mull rutwad wasta,
 Ei tahta mööda lasta:
 Mul kirjad, pakid peal,
 Reed teewad rõõmu seal,
 Ja itka hüüab mu heal:
 Ma olen wäike postimees,
 Maailm on lahti minu ees j. n. e.

Kui on mul käidud tee
 Ja jõuan kodusse,
 Mull naene wastu tõttab,
 Ja riided seljast wõtab,
 Siis kõigil rõõmus meel,
 Et olen elus weel,
 Ja selta kõlab mu heal:
 Ma olen wäike postimees,
 Maailm on lahti minu ees j. n. e.

Kui ükskord suren ma,
 Et's lõi! mind mäleta,
 Ma püüdsin õiguist ilmas
 Küll igamehe silmas;
 Mu haud siis seisab seal,
 Ka ristil kiri peal,
 Mis ise soowis mu meel:
 „Siin hingab wäike postimees
 Müüd rahul waitse hana sees,
 Siin hingab wäike postimees
 Müüd rahul hana sees.“

107. *Mets noormees.*

Mets kohiseb ja pilved jookswad ruttu,
Üks neitsi istub jõe kalda peal.
Ei kuule laened tema kaebjad nuttu,
Ta istub süda võsel üksi seal.

Mis on see häda, mis ta südant waewab?
Ja tale nõnda palju kurbtust teeb!
Et käsi ringutes ta seda kaebab.
Ja lõhledes ta süda rindus lööb!

Ta hüüab meeleäraheitmisega,
Et metsast kõlab tagasi ta heal:
„Mis on need lilled oma õitega,
„Mis on mull armas weel siin ilma peal?“

„Mu kõige kallim selle hädaorus,
„Mu armas peig on mahajätnud mind,
„Kus on mu neitsi auu ja lõil mu lootus
„Mis on see pall, et armastajin sind?“

Ta taewakarwa filmist lõppemata
Müüb woolwad walusalt küll pisarad;
Nad aitwad tema walu kergitada,
Ja on kui roosil laste ülewelt.

Seft nimeta, mis lastab eluweega
Üht südant — peale kadund armastust?
Ja täidab teda uue lootusega,
Et rõõmu laulud helisewad suust.

Et pisarad küll mööda palet jookswad,
Ei too nad tagasi sull armastust,
Ja süski tema walu kaebtus jäewad
Sull troostiks, mälestusets igowest.

108. *Mõisnik ja lambrine.*

Seal sõitis mõisnik ratsutes
Ja nägi lambrist oma ees.
Wallerii, walleraa, wallerii, walleraa,
Ja nägi lambrist oma ees.

Seal mõisnik wõttis kübara peast
Ja ilusat neidu teretas,
Wallerii j. n. e.

Dh pange kübar pähe Te',
Ma olen üks waene lambrine!"
Wallerii j. n. e.

"Kui oled ja waene lambrine!
Ei täits ja siidis sammetis!"
Wallerii j. n. e.

"Mis puutub see siis Teiesse,
Kui isa mull seda maksta wõib!"
Wallerii j. n. e.

"Mind tüdruk ära wihasta,
Eh! torni ma lasen panna find!"
Wallerii j. n. e.

"Dh andle armu mulle saks,
Ma mitu tuhat rubla kingin Teil!"
Wallerii j. n. e.

"Ei seda raha taha ma,
Sa wangi aga pead mull minema!"
Wallerii j. n. e.

"Ma palun, jätke elu mull,
Ma annan oma lambad teile lõit!"
Wallerii j. n. e.

"Kui oma lambad annad mull,
Siis poja annan aga mehets sull!"
Wallerii j. n. e.

"Ei sinu poega taha ma,
Ta rumal on, et teable siis!"
Wallerii j. n. e.

"Ei taha mu poega mehets ja
Siis oisi ago, lust saad parema!"
Wallerii j. n. e.

Ja et see mäng läeb lõpule,
Siis andlem lahjumisets lätt:
Wallerii j. n. e.

Ja seadtem seda ringisse,
 Kes on siin nende kohased!
 Wallerii j. n. e.

Rahwa ringmäng.

109. Filmawesi

Kui inimene tuleb ilmale,
 Siis filmaweega nutab wäetile
 Ja õnnistades paneb ema lätt
 Siis lapse pähe, ema filmas wett.

Laps kaswab röömu sees ja waewas la,
 Ja mis ei mõista öelda sõnaga,
 Siis süda räägib seda selgeste
 Tall filmaweega: „Tänu emale!“

Siin kaswab mehets üles poisite,
 Seal plikast saanud lena neiute;
 Nad lähwad paari, saawad laulatud
 Ja filmawees saab truudus lubatud.

Nüüd tuleb röömu hulka wiletjus,
 Ja mehe südant koormab kurwastus;
 Waat naene loodab taewa Jsa peal
 Ja filmaweega ütleb: „Looda weel!“

Mees läheb wanaks, tuleb wiimne tund,
 Hing, ihu wäfind, nõudwad surma und;
 Ta omatsed ta ümber leinawad
 Ja filmawees weel wiimats tänawad.

Ent surija ju taewa röömu näeb
 Ja palwes lapse lapsi õnnistab,
 Nüüd hingab weel, — nüüd sureb rahuga;
 Weel filmis wesi: „Sumal teiega!“

W. Kentmann.

110. Kes mul magust musu annab.

Kes mull magust musu annab,
 Kes mind saigest laisus kannab?
 Kes mind hoiab armu säles,
 Teeb mull nalja neiu põlwes?

Peig mull magust musu annab
 Ja mind sagest laendlas kannab,
 Hoiab mind kui roosi lille,
 Toob mull wiimaks siisi põlle.

Peig mind wara warjult waatab
 Ja mind õhtu hilja ootab,
 Peig mind tee peal tihti püüab,
 Armsast muga aega wiidab.

Peig mind päewa paitades,
 Silma ääri silitades!
 Katsub kallist laela ilu,
 Mis ei ole ta nii wilu.

Kõnnib muga kõrwu hästi,
 Sest mu süda tunneb lusti!
 Ta on lena keerutama,
 Same kõnet kõdrutama.

Pässib muga paaristikku,
 Piltab mõnda habemikku.
 Jutuga ta kõiki wõidab,
 Uhtel wiisil lusti sõidab.

Ta on ilka armuline,
 Lahle, wits ja rõõmuline;
 Üle küla kõige kenam,
 Mina muud ei taha enam.

M. Sohberg.

111. Isamaa.

Mu meeles seisab alati
 Mu hiilgaw isamaa!
 Kus rahwas waitne, südamlil
 Ja lootuses nii kannatlik;
 Mu armas, kallis maa! :.:

Kuis kõrgelt hüüab kutulind,
 Kuis metsad kohawad,
 Ja orud rahus hingawad,
 Kus lehed kaunilt hiilgawad
 Ja ehad punawad. :.:

Weel kõlab keel siin lindlaste
 Ja wanal põhjusel ;
 Weel mäed siin juttu westawad
 Ja orud kõnet kannawad
 Su sõnu lehtedel. .:

Ja Eesti poegist tunnistab
 Meil sõna, rikas heal :
 Nad wahwad wõitjad sõdades
 Ja kündes kätwad, külwades
 Siin isa pinna peal ! .:

L. Koibula.

112 Oh mina waene.

Oh mina waene wõeral maal, wõeral maal,
 Suure raske risti all, risti all,
 Sugu seltsi pole mull, pole mull,
 Siit tulid seltsi otsima, otsima,
 Abikaajat nõudema, nõudema ;
 Tere õde, pruudite, pruudite, —
 Kas sa tuled minule, minule ?
 Heidan su ette põlwili, põlwili,
 Kätt sull annan lõwaste, lõwaste,
 Suud sull annan südamest, südamest,
 Oh ma palun, oh ma palun,
 Ära jäta maha mind,
 Oh mis hale, oh mis hale,
 Kui tats ühest lahkuwad, lahkuwad !

Rahwa mäng.

113. Mein langemine.

Meis ja ma kõil hingab une rahus,
 Ja maailma katab pime õõ.
 Kuu, see tõuseb taewa serwalt üles,
 Lõppenud on kõil päewa töö.

Metsa ääres kõnnib kena neiu,
 Süles on tal väike lapsuke,
 Aga ise hõrdaste siis nuttes
 Ütleb kallistates lapsele :

„Maga laps veel viimast loid mu sõber,
 Ei ma iial enam hoiat sind !
 Seft et siis kui unest ärkad üles,
 Ei sind enam warja minu rind !“

„Sinu pärast pean tundma häbi
 Sellepärast maha jätan sind !
 Kõnni üksi ilmas elust läbi,
 Ragu ütsit maha jäetud hing !“

„Sina oled armu teeldud wili,
 Wanemate pattu kannad sa,
 Eht küll südames veel põleb tuli,
 Siiski pean sind maha jääma ma !“

„Helde taewa Isa sulle olgu
 Juhatajaks siinsel elu-teel :
 Tema arm sind ilma juhatagu
 Dnnetuma ema asemel.“

Wäitse maja poole neiu kõndis,
 Pani lapse ukse läwele,
 Ja siis ise karmel sammul tõttas
 Kiirelt jookswa jõe laenetesse.

114. Roosi ardas.

Mu pruut on kena aia sees
 Ta woodi roosi puude ees,
 Ja kuldne tell on woodi peal,
 Et sõõra ta nii ime ilusast !

Ma palun kõigest südamest,
 Mind laske sisse wärawast,
 Et saaksin senna rutata,
 Mu armsamad seal waadata.

„Mu kõige kallim armuke,
 Rõõud tulen ma kui inglise !

Siin annan lätt ja hüüan sind,
 Et tunne sa mu healest mind!
 Oh tõuse kallid püsti sa!
 Ja lahtume siis rutuga,
 Mull kaugel palju kallim riit;
 Sest lahtume nüüd ära siit!"

115. Aidamehe tütar.

Rahwa ringmäng?

Üks ilus mõis on Gestimaal,
 Ja suure jõe kalda peal.
 Seal elas aida papate,
 Sell oli ilus tütreke.

Kes seda tahab kosida,
 See peab ritas olema,
 Ja ise istku siidi sees
 Ja tätkud sõitku tööla ees.

Seal juhtus ühe korraga,
 Et kingsepp lontis kõrwega,
 See tahtis preilit kosida!
 Ja ütles tere preilile,

Kas lubad tulla minule!
 Siis preili vastas vihaga:
 „Miks tuled ja mind pilkama?
 See tüdruk minu teenija

Wõid sina endal kosida,
 Noort kindrali ma armastan,
 Ja üle ennast rõõmustan.“

116. Talumees.

Rahwa ringmäng Satja keele järele.

Siin istub talumees
 Nüüd kena ringi sees;
 Ja on üks ilus kena mees,
 Siin suure ringi sees.

Hurra, ta elagu!

Ja tõuseb tooli pealt
 Ja astub wälja reast
 Sest ütsil elu ilma peal
 On talumehel teal.

Hurra, see kadugu!

Ma teie seltsi seast
 Küll nägin wäga heast.
 Uht kena neidu ehitud,
 Kes minu südant pärinud
 Hurra, ta elagu!

Müid tehke lahti tee,
 Ma astun ringisse,
 Ja otsin oma kallikest,
 Kes ära kadunud mu käest,
 Hurra, ta elagu!

Oh tere kallite,
 Sind leidsin ülesse,
 Siin annan sull suud lõwaste
 Ja suud nii wäga armsaste.
 Hurra, ta elagu!

Müid tule seltsi seast
 Ja seisa ringis heast,
 Ja ole tubli talumees,
 Kell Eesti weri soonte sees.
 Hurra, ta elagu!

117. Suurustus.

Mis wiga naesjel tiidelda
 Ja peremehel priiskelda,
 Kui aitas wilja lotid,
 Ja kambriis rahapotid.

118. Peigmehe walik.

Mu neiu on pahane
 Ja nukker kui rott,
 Sest et ma nii waene
 Kui kiriku rott.

Kui kosjas tal käisin,
 Siis wäljas pankrotti!
 Ta tarjus, sest lerge
 Mu rahade lott.

Ja sisse siis sammus
 Seal Dritu Ott,
 Tal teha nii jäme
 Ja lõual suur lott.

Mu neiule wastu
 Tal wahitiis kui rott,
 Sest Ottiil on raha
 Täis kole suur lott.

Ja Minnale pahane
 Ja nukker kui nott:
 Küll ilmas teeb imet
 Suur rahade lott.

G. Dis.

119. Pruudi walimine.

Rahwa ringmäng.

Ma nõuan omale pruuti
 Kes armastab mind wist,

Müüd tulen laps sind filman
 Kas sünnid mulle sa?
 „Ei, ei, ei sugugi,
 Sa sünni pruudiks minule!
 Su filmad waatwad sinna,
 Sa mind ei armasta;
 Sest nõuan ma teist pruuti.
 Kes mind tõest armastab.“
 Oh tule minu armas
 Ma panin tähel sind,
 Noh, sina laps ju sünnid
 Siin pruudiks minule.
 Su filmad waatwad siia,
 Tõest sa mind armastad.
 Mul on üks väike mõisake
 Kus võime rahus elada;
 Ja ilus kena rohuaed,
 Seal võime kõndida.
 Me endal teendrid võtame,
 Ja toredaste elame;
 Oh kuula kena noormees sa,
 Kes seisab praegu meie ees,
 Kas tahad teendriks tulla meil,
 Sest hüwa palga annan sull.
 Kui teenid hulga aega meid,
 Siis mõisa palgaks saad sa meilt.
 Müüd Jumalaga noormees sa,
 Sa mõisa auusast teeninud.—

Laulude juhataja:

Laulu nr.	lht.
1. Saatuse wangis	3
2. Wiimane lahtumine	5
3. Armsamale	7
4. Pauline	7
5. Selge armastus	9
6. Eftinud neiu	9
7. Sinifilm	11
8. Vina kolkija	12
9. Kimbatus	14
10. Hellad wennad	15
11. Olgem rõõmsad	16
12. Mõrksja rõõm	17
13. Küll neiu del raste on walida meest	18
14. Tuite	19
15. Peiule	19
16. Pulma	20
17. Pulmad, jah, pulmad	22
18. Tantsijad	24
19. Võituse laul	25
20. Kui mina näen siht lindu	26
21. Peigmehe ihaldus	27
22. See oli Klaara	28
23. Tallinna kiitufets	30
24. Natukene loll	31
25. See on ju päris imetegu	32
26. Suine õõ	34
27. Sega laul	35
28. Mufu äpardus	36
29. Noorus on ilus aeg	36
30. Näki neitfi	37
31. Rahwa pulma laul	38
32. Ei pruugi ennast waewata	38

33. Uue aja tüüri kontrakt	40
34. Tule mu rinnale	41
35. Mere kaldal	42
36. Kiigu, liigu laevukene	43
37. Emajõe hääled	43
38. Dootamine mere pealt	44
39. Almamine	45
40. Kus oled sina käinud, minu ainukene laps!	45
41. Nõbruse ohver	46
42. Pruudi pärg	51
43. Meremees	52
44. Põhjamaa pime kuningas	55
45. Saeveski	57
46. Mere kaldal	57
47. Sõrmus	58
48. Linda	59
49. Süda tujukub	60
50. Kuldrannate	61
51. Jäe Jumalaga	61
52. Üles mägedele	63
53. Villa	63
54. Gesti laul	65
55. Miis ja nutad lillekene	65
56. Gestimaa mu isamaa	66
57. Edasi	66
58. Gestlane olen ja eestlasets jäen	67
59. Troost igavuses	68
60. Tolm ja põrm	69
61. Kas süüd sest mull?	69
62. Soldati jumalaga jätmise pruudiga	70
63. Igatsmine kodupaiga järele	71
64. Väike mees	71
65. Kodu	72
66. Krenaderi laul	73
67. Isa sõnad	74
68. Oma keel	75
69. Kurbtus ja lootus	75

Laulu nr.	Lst.
70. Mõttele mu peale	76
71. Lahtuja laul	77
72. Tõutus	78
73. Sündimise päew	79
74. Üramine! Tallinnaft.	79
75. Gustaw ja Truuta	80
76. Õhtu päike.	80
77. Korne	81
78. Billele.	85
79. Wanapois.	86
80. Poisimehe elu	88
81. Mu isamaa, mu õnn ja rõõm.	89
82. Kas tunned maad?	89
83. Mu isamaa armas	90
84. Ööpil	91
85. Kloostri neiu.	92
86. Üks ainus, ainuke	93
87. Wanemuine	94
88. Setu neiu kosjalugu	94
89. Väike Anna	96
90. Kullatse maja.	96
91. Elu kewade ja noorus.	97
92. Õhtu-ehal mere ääres	98
93. Anna.	99
94. Efsinud neiu.	99
95. Neiu kurbtus.	100
96. Kalju lossis.	101
97. Sinu ilusad finised filmad.	101
98. Igatsus peiu järele.	102
99. Pruudi haul	103
100. Margareta.	104
101. Nutu laul	105
102. Rinaldini.	105
103. Neiu wanne	107
104. Wares waga linnuke	113
105. Väike postimees.	114
106. Petis noormees.	116

Laulu nr.	lht.
107. Mõisnik ja lambrine.	116
108. Silmawesi.	118
109. Kes mul magust musu annab.	118
110. Isamaa.	119
111. Oh mina waene.	120
112. Keiu langemine.	120
113. Koosi aedas	121
114. Aidamehe titar.	122
115. Talumees.	122
116. Suurstus.	122
117. Peigmele walik.	123
118. Pruudi walimine	123

1126

G. Zuisf.

Raamatu-, kirjutusmaterjali- ja waatekaartide
ladu ja kauplus Tallinnas,
Kullasepa uul. nr. 8, sissekäik kojast.
Abikauplus Ruel turul nr. 50.

Soovitab oma rikkalikult ladust ülsikut ja hulgawiisi: traduslikku, waimuliku ja ilmaliku sifuga Gestiikeelseid raamatuid liht- ja ilukõites. Kõit uued raamatud on lohe peale ilmu- mist saada ja niisamuti ka kõit ennemalt ilmunud raamatud, mil- lede trüüt weel otjas ei ole.

Lauluraamatuid liht kõitest kuni kõige toredamate wäljamaa ilukõideteni on suures wäljawalikus saada kõige odawamate hindadega ülsikut ja hulgawiisi.

Albumiisi päerap litide, postkaartide ja mälestusfalmide jaoks suurepäralises wäljawalikus. Hinnad odawad.

Suur täielik wäljawalik kirjutusmaterjali, nagu: kirjutus- paberid, ilupaberid kirjaümbritud, heftid, kladed, sulad, sulapead, pliiatsid, igasugust tinti, taskuraamatud jne., suures wäljawalikus odawate hindadega.

Bilt-postkaarta kõige uuemate muustritega lihawõtte-, juwiste- ja jõulupühadeks. Uueks aastaks ja kõige täht- päewade jaoks, nii kui sünni-, leeri-, kihluse-, pulmapäewaks jne. Armastajad, lillekaartid, looduse ilu, Gesti- ja Piwimaa maakojad ja kõitfugu muud postkaartisid kõige suuremas wäljawalikus.

Õnnejoowikaartiisid lihtsaid ja toredaid sündimise-, leeri-, pulme- ja hõdepulma ajaks, leina puhul kaastundmise kaartisid jne.

Tarwitan jällemüüjaid teistes paitades ja annan neile kõige paremad profsentid.

Jällemüüjatel, kooliõpetajatel, feltšidel, raamatuko- gudel, lugemisingidel kõige kasulikum sisseostukoht.

Kirjalikud tellimised täidetakse ruttu.

Rohket osawõtmiist lootma jäädes kõige austusega

G. Zuisu raamatukauplus, Tallinnas.